

Demonologija

Religinė Sfera

 Įdomu, kiek iš jūsų žino šią nedidukę dainą, aš sveikinu jus šiandien su nuoširdžiausiu krikščionišku bendravimu ir Kristaus meile, kiek iš jūsų žinote šią nedidukę dainą „Jis Rūpinasi jumis“? Jūs žinote ją? Gerai, pažiūrėkime ar galėsime. Jūs žinote ją, sese? Jūs žinote? Štai:

Jis rūpinasi tavim,
Jis rūpinasi tavim;
Giedroje ar sutemose,
Jis rūpinasi tavim.

O, puiku. Pabandykime dabar dar kartą.

Jis rūpinasi tavim,
Jis rūpinasi tavim;
Giedroje ar sutemose,
Jis rūpinasi tavim.

[Tuščia vieta juostoje—Red.]

² Mūsų Dangiškasis Tėve, mes dėkojame Tau, kad Tu rūpiniesi mumis ir akivaizdžiai parodei mums Savo meilę, tiek, kad Tu siuntei Savo mylimą Sūnų, kad . . . nekaltą Dievo Sūnų, kad užimtų kaltų nusidėjėlių vietą. Kaip mes dėkojame Tau, kad Tu pasirūpinau mumis ir buvai mums dėmesingas, kad tai padarei! Ir mes esame tokie dėkingi, Viešpatie. Mes džiaugiamės galėdami šią popietę susirinkti čia, po dangaus skliautu, ir prašyti Tavo palaiminimų šiam tarnavimui. Suteik, Viešpatie, kad kiekvienas čia esantis vyras, moteris, vaikinai ar mergina, tegul dabar giliai nagrinėja Raštus. Mes susiduriame su pasauliu, kurį valdo šėtonas. Ir, Tėve, mes meldžiame, kai mes nagrinėjame demonų jėgą ir tai, ką jie daro žmonėms, kad Tu duotum mums didelį tikėjimą, ir tegul bus padaryta daug didingų ženklų ir stebuklų. Nes mes prašome to Kristaus Vardu ir Dievo šlovei. Amen.

³ Mes šią popietę nagrinėjame, aš manau, greitai pereisime prie šito, maždaug penkiolika minučių anksčiau. Tai vis dar apie *Demonologiją*.

⁴ Ir taigi, aš ką tik gavau žinutę, prieš kurią laiką; brolio Bilerio, iš savo draugų. Ir aš pradedu Afrikoje, liepos viduryje. Taigi, tai nuspręsta, mes dabar viską sutvarkėme. Ir brolis Baksteris tuo laiku negali vykti, tad man teks vykti į Afriką pačiam. Taigi, vykstant ten su . . . galbūt . . . Jūs melskitės už mane, kad Viešpats man padėtų, nes man iš tikrųjų dabar to reikia, ten tarp . . .

Aš tikiuosi, kad tame susirinkime bus mažiausiai du šimtai tūkstančių žmonių.

⁵ Ir aš čia turiu užsirašęs regėjimą. Aš noriu, kad jūs, žmonės, gautumėte iš šito naudą. Tai įvyko gruodyje. Vieną rytą aš buvau kambaryje, kai atėjo Viešpaties Angelas. Aš. . . Suprantate, kai aš ten buvau, aš nepaklusau Dievui ir pasigavau amebą. Bet kuris žmogus žino, kas—kas yra ameba, tai parazitas, kuris. . . vos nenužudo jūsų. Ir kadangi aš padariau tai, ko Dievas man liepė nedaryti. Kiek iš jūsų girdėjote šią istoriją? Aš manau, kad kai kurie iš jūsų yra čia. Aš žinau, kad žmonės aplink, iš bažnyčios, girdėjo istoriją apie tai, kas nutiko. Dievas liepė man eiti į tam tikrą vietą, bet laikytis atokiau nuo tos vietos, ir po to sugrįžti į kitą vietą. Ir aš leidausi, kad pamokslininkai mane atkalbėtų nuo to. Taigi, pamokslininkai yra nuostabūs, ir jie yra mano broliai, bet jūs turite paglaustyti, ką Dievas jums sako. Teisingai. Suprantate? Jūs turite vieną misiją.

⁶ Kiek iš jūsų prisimena, kaip Biblijoje vieną kartą buvo du pranašai? Vienam iš jų Viešpats pasakė, tarė: „Tu keliauk į *tam tikrą* vietą. Ir tu—tu neik. . . Tu sugrįžk kitu keliu“, - ir taip toliau. Ir—ir pasakė: „Tu nevalgyk ir negerk, kol tu būsi ten“.

⁷ Ir kitas tikras pranašas sutiko jį ir tarė: „Viešpats susitiko su manimi po to, kai Jis susitiko su tavimi“. Ir tarė: „Ateik prie mano namų“. Ir pranašas paklausė to, ką pasakė kitas, ir dėl šito prarado savo gyvybę. Suprantate, jūs darykite tai, ką Dievas jums sako daryti, nepaisant ką kas nors sako.

⁸ Taigi, mes esame. . . Šiame regėjime, Jis. . . Jis mane pažadino, rugsėjo tryliktają. . . ar gruodžio. Ir—ir, kai aš sėdėjau ant savo lovos krašto, aš maščiau, kokia bus mano ateitis. Aš. . . Kai aš sugrįžau čia, jie buvo pasiruošę įmesti mane į infekcinę ligoninę, parazitai buvo beveik apėmę visą mane. Ir jie patikrino mane, kai aš nusileidau į šią šalį. Ir, iš Dievo malonės, jie tiesiog leidi man vykti namo, nes tai labai išplito. Ir aš meldžiausi, ir nuėjau pas tuos tarnautojus, aš sakiau: „Viešpats pasakė man, kad nevykčiau tuo keliu“.

Atsakė: „O, Dievas kalbėjo dar kažkam, ne tik tau“.

⁹ Aš pasakiau: „Korė vieną kartą turėjo tokią mintį“. Ir taigi, bet aš nuėjau, ir paėmiau keletą lapų, uždėjau juos jiems ant kojų, ir aš pasakiau: „Atminkite, Viešpaties Vardu, jeigu mes ten keliausime, patirsime nesėkmę, ir mes visi sumokėsime už tai“. Ir mes tikrai sumokėjome! O, tai bent! Mes visi vos nenumirėme. Taigi, tuomet grįžtant. . .

¹⁰ Tose užsienio šalyse ten daug visko, su kuo tenka kovoti. Pavyzdžiui, jums įkąs mažytė blusa, tai sukels jums erkinę karštligę. Ir tas mažytis padarėlis, kai jis įkanda jums, jei jaučiate, kad jums niežti, jūs negalite pakasyti. Jūs pažiūrėkite, jei tai juodas bičiulis, neištraukite jo. Jis turi mažą galvutę, ji išsisiurbia į odą, apsisuka štai *taip* ir įsitvirtina. Jeigu jūs

ištrauksite jį, tai jūs nutrauksite galvą. Joje yra virusas, kuris paralyžiuos jus. Taigi, jis . . . Nekasykite ir netraukite jo; tiesiog paimkite tauką. Ir jis kvėpuoja per nugarą. Užlašinkite ant jo tauką, ir jis išlys.

¹¹ Dar ten yra mažytis uodas. Jis neskleidžia jokio garso. Jis atskrenda tiesiai per orą. [Brolis Branhamas suploja ranka—Red.] Jis tik paliečia jus, ir viskas, jums maliarija.

¹² Ir—ir dar ten yra, kaip jie vadina, gyvatė mamba. Jeigu jį įgels jums, tai po įkandimo jūs išgyvensite tik apie dvi minutes.

¹³ Ir ten yra geltonoji kobra. Po jos įkandimo jūs išgyvensite penkiolika minučių. Ir viena iš jų buvo visai arti mano sūnaus, jis galėjo savo ranka paliesti jos galvą. Jau pakilusi, kad smogtų, prieš mums iššaukiant, štai taip.

¹⁴ Ir ten yra juodoji kobra. O, ten tiesiog pilna visko! Ir dar pavojingi laukiniai gyvūnai, žinoma, liūtai, tigras, leopardai, ir visa kita, su kuo tenka kovoti džiunglėse. Ir dar ligos, ten yra tiesiog visokios rūšies ligų.

¹⁵ Ir su visu tuo jums teks susidurti, kai jūs nuvykstate. Be viso to, ten yra žyniai, iš visų pusių, kurie meta jums iššūkį, suprantate, ir visi jų prietariai ir kita. Bet, kaip, koks nuostabus dalykas matyti mūsų Viešpatį, tiesiog rankos mostu patraukiantį tai, iš vienos pusės ir iš kitos, štai taip, tuomet keliauju toliau.

Ir tą dieną, stovėjau ten, aš puikiai prisimenu, kas įvyko, aš papasakosiu jums kada nors kitame susirinkime, nes šią popietę aš noriu pereiti prie savo temos - *Demonologijos*.

¹⁶ Bet dabar, aš mažiau apie tai, sėdėdamas ten, kokia gi bus pabaiga? Ir grįžtant iš užjūrio, aš žinau, kol mes buvome ten, mes turėjome apie šimtą tūkstančių atsivertimų. Ir prie manęs priėjo senasis brolis Bosvortas. Pasakė, aš paklausiau: „Na, broli Bosvortai?“

¹⁷ Jis atsakė: „Aš taip jums didžiuojuosi, broli Branhamai!“ Jis pasakė: „Jūs tik—jūs tik pradate gyventi“, ir jis pasakė.

¹⁸ Aš atsakiau: „Na, aš manau, kad jau baigiasi“. Aš pasakiau: „Man jau virš keturiasdešimt. Ir manau, kad aš kovojau gerą kovą ir baigiu kursą“.

¹⁹ Jis pasakė: „Virš keturiasdešimt?“ Tarė: „Tokiuose metuose aš tik įtikėjau“. Pasakė: „Aš vis dar tvirtai žingsniuuju“. Jis buvo netoli aštuoniasdešimties. Ir tiesiog . . .

Aš pagalvoju: „Na, gal tai ir tiesa“.

²⁰ Taigi jis pasakė: „Ne, jūs dabar tiesiog naujas Branhamas. Jūs tiesiog geriau žinote kaip kontroliuoti savo susirinkimus ir visa kita“. Pasakė: „Tiesiog jeigu jūs teisingai supurtysite Ameriką, su teisingai organizuotu susirinkimu, kur galėtumėte pasilikti šešias ar aštuonias savaites vienoje vietoje, ir sutvarkyti tai bei išreklamuoti, - pasakė, - jūs kažką padarytumėte, bet, ir

dėl mūsų Viešpaties“. Taigi mes ėjome toliau, tiesiog štai taip tęsėme, taigi tai buvo labai—labai miela.

²¹ Tuomet po kurio laiko, aš pamačiau regėjimą, kai buvau Amerikoje, ir jis atėjo man, ir sugražino mane atgal į Afriką, ir jis parodė man tą patį susirinkimą, išsidėsčiusį ten, prieš Durbaną. Ir pirmasis susirinkimas pamažu išnyko istorijoje, judėdamas į Vakarų. Pasirodė antras susirinkimas, ir kai jis pasirodė, jis buvo didesnis, nei pirmasis. Ir Jis . . . Aš išgirdau šauksmą, ir iš Dangaus leidosi Angelas; Jis turėjo didelę šviesą.

²² Ir Viešpaties Angelas, kuris stovi čia, šalia mūsų, stovėjo . . . visada stovi mano dešinėje, iš *šitos* pusės. Ir Jis stovėjo ten, ir Jis—Jis vaikštinėjo aplink. Ir aš pamačiau šį Žmogų, stovintį po Juo. Jis—Jis ne . . . Taigi, tai ne regėjimas, kai jūs matote Jį. Tai tiek realu, kaip jūs žiūrite į mane. Na, jūs galite girdėti, kaip Jis vaikšto ir kalba su jumis. Ir kai Jis . . . Bet kas, tai tiesiog taip pat tikra. Ir tai ne regėjimas; tas Vyras stovi ten taip pat, kaip ir jūs. Ir Jo balsas tiesiog toks pat, kaip mano ar jūsų. Bet regėjimas, tai kažkas, kas atsiveria prieš jus, ir jūs tai matote, štai taip. Bet šis Vyras tiesiog ateina ir stovi ten.

²³ Taigi, Jis man pasakė, kad . . . kas turi įvykti. Ir Jis pasakė, kad . . . Šis Angelas nusileido, ir Jis pasakė man pasisukti ir pažvelgti į *šią* pusę. Ir dabar, tai žvelgė Indijos link. Aš nesakau, kad tai yra Indijoje, bet tai šalia. Bet tai buvo Indijos žmonės.

²⁴ Kadangi afrikiečiai yra dideli, stambūs, apkūniai atrodantys žmonės. Kai kurie iš jų yra beveik septynių pėdų ūgio ir sveria, o, du šimtus aštuoniasdešimt, tris šimtus svarų, stambūs. Zulu, taigi, Šungai ir Basutai, ir, oho, yra daugybė skirtingų genčių. Tą dieną, kai aš kalbėjau, ten sėdėjo penkiolika skirtingų genčių.

²⁵ Aš pasakydavau vieną žodį, pavyzdžiui, „Jėzus Kristus, Dievo Sūnus“. Aš nueidavau atsigerti vandens, kol tai praeidavo pro visus vertėjus. Vienas sakydavo . . . Ir visas tas triukšmas!

Anksčiau aš galvodavau, kai aš girdėdavau sekmininkus kalbančius kalbomis, kad gal vienas kalba vienokius garsus, ir kitas - kitokius, kaip, kaip pasaulyje tai gali būti? Bet aš tikiu, kad Biblija yra teisi, ir žinau, kad Ji yra, kai Joje pasakyta: „Nėra nė vieno garso be reikšmės“. Teisingai.

Vienas iš jų sakydavo, vienas iš jų pradėdavo: „Blrr-blrr-blrr-blrr“, - tai reiškė „Jėzus Kristus, Dievo Sūnus“. Kitas sakydavo: „Klak-klak-klak-klak“, - tai buvo „Jėzus Kristus, Dievo Sūnus“, - jo kalba. Taigi nesvarbu, kas tai per garsas, jis kažkur turi reikšmę. Teisingai. Nesvarbu, koks tai būtų triukšmas, jis kažkam kažkur kažką reiškia. Ir kai Jis buvo . . . Jie paskelbdavo tai.

²⁶ Ir aš pastebėjau, kad man iš kairės, kai nužengė tas Angelas, ir aš pamačiau ten tarsi spiečių, ir tai buvo žmonės su . . . atrodė tarsi aplink juos tokia paklodė, štai *taip*, buvo susukti ir surišti, kaip aplink kūdikį, vystykluose. Ir taip buvo. Ir kiek aš galėjau

įžvelgti, aš mačiau tiktai žmones, nieko daugiau. Ir tuomet tas Angelas atsuko didelę virpančią šviesą, ir pradėjo sukioti ją atgal ir pirmyn, štai *taip*. Ir aš niekada gyvenime nemačiau tiek daug žmonių!

²⁷ Ir tuomet tas kitas Angelas priėjo labai arti manęs, ir Jis pasakė: „Tame susirinkime jų trys šimtai tūkstančių“. Ir aš turiu čia užsirašęs. Ir jūs užsirašykite ant kokio nors popieriaus lapo, kaip ir aš papasakojau apie berniuką, kuris buvo prikeltas Suomijoje. Jūs užsirašykite tai savo Biblijos priešlapyje ar kur nors, kad šiame susirinkime (Bus susirinkimas. Ir jūs išgirsite tai iš kur nors.) dalyvauja trys šimtai tūkstančių žmonių. Taigi, pažiūrėkite, ar tai nėra teisinga. Tai bus tris kartus didesnis nei kad buvo anas. Suprantate? Trys šimtai tūkstančių žmonių dalyvaus susirinkime. Ir aš taip džiaugiuosi, kad galėsiu ten patekti, kad nežinau, ką daryti, nes man patinka laimėti sielas dėl mūsų Viešpaties.

²⁸ Ir ten, vienu metu, matydamas—matydamas, kaip trisdešimt tūkstančių primityvių pagonių ateina pas Jėzų Kristų, vienu šaukimu prie altoriaus, trisdešimt tūkstančių primityvių pagonių.

²⁹ Dabar, greitai pereikime prie mūsų temos. Vakar mes nagrinėjome demonų techniką. Aš mažčiau šiandien, kai Dievas sutvarko. Jūs nežinote, kokia tai laisvė, išeiti iš viso to. Taigi, aš nesu mokytojas. Aš toli gražu nesu Biblijos aiškintojas. Ir aš...Mano išsilavinimas apsiriboja septyniomis klasėmis. Taigi, tai...Ir, tai, mokyklą aš baigiau prieš dvidešimt penkis metus, taigi, tai ilgas laiko tarpas. Ir aš neturiu labai didelio išsilavinimo, bet viskas, ką aš žinau, yra tai, ką aš gaunu per įkvėpimą. Ir jeigu tas įkvėpimas nesutampa su Biblija, tuomet jis neteisingas. Suprantate? Tai turi būti Biblija. Nesvarbu, kas tai per įkvėpimas, jis turi ateiti... Čia yra Dievo pamatas. Nėra kito pamato, tik Šitas. Ir kas Tai yra, jeigu tai, ką aš sakau, būtų priešinga Tam, tai vadinkite mano žodžius melu, kadangi Tai yra Tiesa. Suprantate? Suprantate? Ir jeigu angelas jums pasakytų ką nors, kas skirtųsi nuo Šito, Paulius pasakė: „Tebūnie jis prakeiktas“, - net jei ir Šviesos angelas. Taigi, yra daug didžiųjų dalykų. Aš tik...vien tik...Aš pasirinkau dvi dienas, kad galėčiau pateikti šią temą žmonėms, tai buvo vakar ir šiandien, popietiniuose susirinkimuose.

³⁰ Taigi, priežastis, dėl kurios aš tai padariau - šiek tiek pabadyti ir pažiūrėti, ar Dievas padės man. kažkas yra mano širdyje. Ir tai yra, kad po šios didžios Žinios ir po to, kai Pats Dievas patvirtino, kad tai, ką aš pasakiau, yra Tiesa, Jo Žodyje; pirmiausia, Savo Žodžiu, ir tuomet ženklais ir stebuklais. Taigi, aš manau, su Evangelijos Tiesa Bažnyčiai, aš esu įsipareigojęs Dievui, atnešti tai Bažnyčiai. Teisingai. Jie taip susiskaldę, į tiek daug skirtingų organizacijų ir jų sektų padalinius, kol, tai neteisinga. Mes visi esame Dievo vaikai, kai mes gimstame iš

naujo, Tame, suprantate. Ir tiesa tame, kad Dievas nori, kad mes tai žinotume, jog mes esame Jo vaikai.

³¹ Taigi, prisiminkite, Saliamono šventykla buvo iškiršta, iš viso pasaulio. Ir štai vienas akmuo pakreiptas *tokiu* būdu, ir kitas akmuo pakreiptas *anokiu* būdu, ir vienas iškaltas *taip*, o kitas *anaip*, bet, kai jie buvo surinkti kartu, nesigirdėjo nei pjūklo žvangesio, nei plaktuko garso, viskas buvo sudėta į savo vietas. Dievas buvo viso šito Instruktorius.

³² Dievas turi bažnyčią, kuri vadinasi Asamblėjos, ir viena - Dievo bažnyčia, ir viena - *tokia*, ir kita - *tokia*. Ir, bet, kai jos visos susirinks kartu, jos bus viena didžiulė broliškos meilės grupė, ir Dievas pastatys, surinks tą Bažnyčią kartu ir paims Ją, pakels į padangę.

³³ Kiekvienas įžymus paveikslas, prieš jį pakabinant meno salėje, pirmiausia, jis turi būti pakabintas salėje, kur praeis kritikus. Žmogus, kuris nutapė...? . . ., ar, atleiskite, aš negaliu pasakyti jo vardo, nutapė „Paskutinę Vakariene“, šiaip ar taip, jam tai kainavo visą gyvenimą. Jis nutapė tą paveikslą. Tai buvo maždaug dvidešimties ar dešimties metų tarpas, aš manau, tarp tapymo Kristaus ir Judo. Ar jūs suvokiate, kad šitame įžymiaame paveiksle, tas pats žmogus, kuris pozavo dėl Kristaus, praėjus dešimt metų pozavo dėl Judo? Teisingai. Jis tai padarė. Dešimt nuodėmingų metų, nuo didžio operos dainininko, kad užimtų Kristaus vietą, perėjo į Judo vietą. Jums nereikia dešimties metų. Tam prireiks dešimt minučių - padarys su jumis tą patį. Jis pakeis jūsų charakterį, nuodėmėje. Bet, šiaip ar taip, tas paveikslas perėjo per visus kritikus.

³⁴ Štai ką aš manau apie Dievo Bažnyčią, apie pašauktą grupę. Na, aš neturiu omenyje, kad per visokią griežtą kritiką. Aš apiplaukiau septynias jūras ir aš esu trečiojoje kelionėje aplink pasaulį, ir žmonės sako: „Šventas velenėlis! Šventas velenėlis!“ Ir aš išieškojau per visą pasaulį, bet dar neradau švento velenėlio. Šį vardą žmonėms prikabino šėtonas. Štai ir viskas. Nėra tokio dalyko kaip šventas velenėlis. Ir aš turiu duomenis iš visų šešių šimtų šešiasdešimt aštuonių skirtingų bažnyčių, kurios tik yra, ir susiorganizavusios pasaulyje, ir nėra nė vienos, kuri vadintųsi „Šventi Velenėliai“. Ir tai iš vyriausybės. Nėra nė vienos man žinomos „Šventųjų Velenėlių“ bažnyčios. Taigi, buvo tik kažkas, ką įvardijo šėtonas. Bet, taigi, visame tame, visuose šiuose dalykuose, Dievas nutapė paveikslą. Ir vieną dieną šios nedidelės bažnyčios, kurios buvo čia, kai kurie iš jūsų . . .

³⁵ Aš stebėjau šiuos pražilusius vyrus. Mano berniukas, vakar; aš buvau kambaryje, studijavau, ir prie manęs priėjo tarnautojas ir pasakė: „Aš norėčiau paspausti tavo tėčiui ranką“. Žinoma, mano berniukas užaugo su broliu Baksteriu ir su jais, kuris tiesiog: „Ne“, - viską, greitai. Man tai nepatinka. Suprantate? Nesvarbu jei aš... Žinoma, aš taip pat negaliu būti tarnas

žmogui ir Dievui. Bet aš manau, man patinka paspausti ranką mano broliams. Man patinka tai daryti. Tame yra kažkas tokio, man patinka paspausti ranką tarnautojui. Ne tiktai tarnautojui, bet kiekvienam Dievo vaikui, man patinka tai daryti. Aš nežinojau apie tai, kol žmona man nepasakė, šiek tiek vėliau. Na, jeigu jis būtų pasakęs tam tarnautojui: „Vieną minutėlę, jis ten gale, meldžiasi, ir—ir aš pažiūrėsiu, ką jis pasakys“. Na, taigi, tai būtų buvę geriau. Tačiau aš jį šiek tiek pataisiau tame, kad nedarytų to. Suprantate?

³⁶ Ir tai tiesa, jūs negalite tiesiog iš karto, kaip prieš kurį laiką pasakė brolis. Jei jūs taip darote, tuomet vakare aš pavargstū, suprantate. Žmonės ateina pasikalbėti, ir kiekvienas galbūt turi ligą, ir kada jie pradeda kalbėti apie tai, labai greit, štai Viešpaties Angelas, tiesiai čia kalba apie tai.

³⁷ Čia kai kas sėdi, žvelgia dabar tiesiai į mane, žino, kad tai tiesa, tiesiog prieš kelias minutes, ar maždaug prieš pusantros valandos. Čia sėdi ponija, kuri nežinojo, kas tai buvo, kad Viešpaties Angelas kalbėjo jai aną vakarą ir kažką jai pasakė, ir ji negalėjo to suprasti. Bet šiandien tai įvyko, taigi dabar ji žino, ką tai reiškia, kai Jis kalbėjo su ja. Ir kaip, stovėdamas ten kalbėjo su ja, Viešpaties Angelas iš karto sugrįžo ir pasakė jai, kokia buvo jos bėda, ir apie ką visa tai, ir—ir apie ką ji galvojo, ir apie vieną iš jos artimųjų, ir kaip Dievas kalbėjo ir pasakė, kad Jis patvirtino tai, ir tai kas įvyks. Taigi būtent tokiu būdu ir bus. Suprantate? Dievas taip pasakė.

³⁸ Na, dabar, kas jei keletą kartų, kada nors... Tuomet, kiekvienas regėjimas jus tik dar labiau susilpnina, suprantate. Ir pirmas dalykas, žinote, kai vakare jūs ateinate į bažnyčią, jūs esate tiesiog visiškai išsekę, kol jūs tiesiog beveik nežinote, ką darote. Ir jūs dabar melskitės už mane, suprantate, kadangi iš vieno susirinkimo į kitą, ir į kitą. Jei tai būtų vienintelis susirinkimas, tai būtų kitaip, jeigu aš dabar grįžčiau namo ir kelis mėnesius nieko neveikčiau, išvažiuočiau, pasiimčiau meškereį ir eičiau žvejoti. Bet aš turiu vykti iš vieno susirinkimo tiesiai į kitą, iš vieno tiesiai į kitą, suprantate. Štai dėl ko taip atsitinka.

³⁹ Ir jūs visi meldžiatės, jūs, žmonės, esantys čia, auditorijoje. Vakar vakare jie man sakė, kad aš—aš kalbėjau tam tikram asmeniui, ir asmuo neatsiliepė į kvietimą. Taigi, tai gana pavojinga, suprantate. Kai jie tai pasakė... Na, kartais šios šviesos nešviečia, tarp jų yra tamsi dėmė.

⁴⁰ Ir aš stebiu Viešpaties Angelą, kai Jis stovi čia, aš galiu tai jausti. Tuomet aš pajusiu, kaip Jis pasitraukia nuo manęs, ir aš stebėsiu, Jis paliks mane, ir Jis nueis kažkur ir šiek tiek pastovės, ir aš Jį matau. Ir Jis blykstelės, ir ten pasirodys regėjimas. Tada aš stebėsiu regėjimą. Aš žiūrėsiu, ar panašus asmuo yra čia aplinkui. Aš surasiu tą asmenį, tuomet aš kalbėsiu. Štai kas

įvyksta. Štai kas būna. Jums nereikia to visiems pasakoti, bet tai—tai kas vyksta, suprantate. Visa tai dvasinėje sferoje.

⁴¹ Tuomet, jeigu tas asmuo nesureaguoja, tai būtų tas pats, kaip skaityti Bibliją čia, ir sakyti: „Nieko Joje nėra“, - nueiti nuo Jos. Suprantate? Taigi, dėl to tai yra gana blogai. Todėl būkite budrūs, klausykite, stebėkite. Kai Jis kalba - atsakykite. Suprantate, tiesiog bet kuriuo metu būkite pasiruošę atsakyti.

⁴² Ir taigi, mano žmona ir brolis Bileris, ir daugelis jų, ši rytą pasakojo man apie tai, kad buvo kviečiamas žmogus dėl jo brolio kažkur, kažkas buvo su juo negerai, ir taip toliau. Ir tas žmogus neatsiliepė į kvietimą, taigi, nieko negalima padėti. Tai tarp Dievo ir žmogaus. Regėjimas mane paliko. Tuomet aš nebegalėjau jo daugiau rasti, kadangi jis neatsiliepė. Taigi, stebėkite, būkite budrūs.

⁴³ Dabar, paimant šią *Demonologijos* temą ir kalbant apie demonus. Taigi, žmonės, kai jūs sakote: „demonas“, - jie iškart pradeda galvoti: „O, kažkoks fanatizmas ar kažkas tokio!“ Bet demonai yra tokie pat realūs kaip ir Angelai. Jie tokie pat tikri.

⁴⁴ Ir šėtonas yra toks pat realus šėtonas, kaip ir Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus. Jis yra šėtonas! Dangus yra toks pat tikras. Ir jeigu nėra tokio dalyko kaip pragaras, tai nėra ir tokio dalyko kaip Dangus. Ir jeigu nėra Amžino palaiminimo . . . tiksliau, Amžinos bausmės, tai nėra Amžino palaiminimo. Jei nėra dienos, nėra ir nakties. Suprantate? Bet kaip tikra tai, kad yra diena, taip yra ir naktis. Kaip—kaip tikra, kad yra, kaip—kaip tikra, kad yra krikščionis, taip būtinai bus veidmainis. Kaip tikra, kad yra kažkas, kas tikra nuo Dievo, tai atsiras kas nors, kas pamėgdžios tai. Suprantate? Tai tiesiog lygiai kaip „už“ ir „prieš“, juoda ir balta, tiesiog visame, ko nepaliesite gyvenime - visur tikra ir netikra. Ir yra netikra evangelija, ir yra tikra Evangelija. Yra tikras Krikštas, yra ir netikras krikštas. Yra apsimestinis tikėjimas ir yra tikras. Yra tikras Amerikos doleris, ir yra netikras Amerikos doleris. Yra tikras krikščionis, ir yra tikras veidmainis, suprantate, tai tiesiog pamėgdžiojimas. Taigi, jūs tai rasite, taigi, visa tai eina kartu. Taigi, mes negalime to atskirti. Dievas leidžia, kad lytų.

⁴⁵ Tegu Jis leis man čia pakalbėti truputį. Kiek čia yra pamokslininkų? Pakelkite savo rankas. Visur aplink, pamokslininkai, leiskite pamatyti jūsų rankas. Na, telaimina jus Dievas, broliai. Taigi, dabar, jūs nepriimkite to kaip mokymo bet, prieš mums priartėjant prie šios gyvybiškai svarbios temos, aš jums pasakysiu štai ką. Kiek čia yra sekmininkų? Pakelkite savo rankas, visur aplink. Na, jūs visi esate sekmininkai. Gerai. Ruošiuosi jums pasakyti, ką aš turėjau, kai pirmą kart įėjau į jūsų sferą, į jūsų gretas.

Aš buvau kaip tik čia, Indianoje, tokioje vietoje pavadinimu Mišavaka. Pirmoji sekmininkų grupė, kurią aš pamačiau,

jie vadinosi „Jėzaus Kristaus Sekmininkų Asamblėjos“, aš manau, ar kažkas panašaus, nuostabi žmonių grupė. Taigi, jie organizavosi kartu ir pasivadino „Suvienytieji Sekmininkai“. Jie atskilo nuo likusiųjų dėl ginčytino klausimo apie vandens krikštą. Tai nedaro jų veidmainiais. Jų gretose yra daug tikrų, tikrai tikrų Šventojoje Dvasioje naujai atgimusių krikščionių. Ir Dievas davė jiems Šventąją Dvasią, esant pakrikštytiems „Jėzaus Vardu“, ir kitiems davė Šventosios Dvasios krikštą, esant pakrikštytiems į „Tėvą, Sūnų, Šventąją Dvasią“. Taigi, „Dievas duoda jiems Šventąją Dvasią, kurie paklūsta Jam“, taigi, kas—kas gavo, kas pakluso Jam? Štai taip.

⁴⁶ Jeigu jūs tiesiog pamirštumėte, ir tie, kurie nori būti vienokie, tegul būna tokie, o jūs eikite pirmyn ir būkite broliai. Štai ir viskas. Ne...Ką tai padarė, suskaldė juos, atskyrė. Suprantate? Kas? Buvo susiskaldymas, suardymas, brolybės išardymas, išsikeldinant ir atsiskiriant. Ne, pone, mes nesame atsiskyre, mes esame viena. Teisingai.

⁴⁷ Bet kai aš stovėjau ten, aš stebėjau tuos žmones. Taigi, aš tiesiog išėjau iš paprastos nedidelės, senos Pietų Baptistų bažnyčios, na, aš pamačiau tuos žmones, įėjau ten, ir jie plojo ir šaukė: „Vienas iš jų, vienas iš jų, aš džiaugiuosi sakydamas – aš vienas iš jų!“

⁴⁸ Aš pagalvoju: „Tai bent! Fju!“ Pirmas dalykas, žinote, štai kažkas išeina ten ir šoka, trypia iš visų jėgų. „T-t-t-t-t, - aš pagalvoju, - kas per bažnytinės manieros! Aš niekada nesu girdėjęs tokių dalykų“. Aš toliau stebėjau juos aplinkui. Stebėjausi: „Na, kas gi tokio vyksta su šiais žmonėmis?“

⁴⁹ Taigi, jūs girdėjote, kaip aš pasakoju savo gyvenimo istoriją, kur aš patekau į tą susirinkimą. Bet vienas dalykas, kurio aš niekada nepasakojau, niekada nepasakojau to anksčiau viešai. Taigi, jie...Nagi, jeigu jūs norite ištrinti tai iš savo magnetofono, ką gi, galite tai padaryti. Gerai. Taigi, aš stebėjau tai, ir aš pagalvoju: „Na, šie žmonės yra patys laimingiausi žmonės, kuriuos aš kada nors esu matęs savo gyvenime“. Jie nesigėdijo savo religijos. Mes, baptistai, kartais šiek tiek gėdijamės, žinote. Suprantate? Ir kai jie eina melstis, žinote, užaina už ventiliatoriaus, žinote. Ir—ir, bet mes...Bet tie žmonės nebuvo, broli, jie—jie turėjo religiją savo viduje, išorėje, ir aplink juos.

⁵⁰ Na, aš prisimenu tą vakarą, kai aš užlipau ant pakylos. Pakvietė: „Visi pamokslininkai ant pakilos“. Tai buvo suvažiavimas. Jie turėjo pravesti jį čia, Šiaurėje, dėl—dėl tamsiaodžių problemos, dėl Džimo Krou įstatymo Pietuose. Taigi jie susirinko ten iš visur. Taigi, aš sėdėjau ten. Ir jis pasakė:...Na, dabar...Tą dieną ir tą vakarą aš išgirdau visus pamokslininkus. Jie pakvietė vieną pagyvenusį pamokslininką, jis buvo pagyvenęs juodaodis vyras, išėjo į priekį, tik nedidelis kuokštas plaukų ant galvos, štai *taip*, su dideliu senu ilgu

pamokslininko apsiaustu, žinote, aksomine apykakle, ir buvo karšta. Vargšas pagyvenęs vyrukas išėjo štai *taip*. Jis tarė: „Mano brangūs vaikai, - jis pasakė, - aš noriu jums pasakyti“, pradėjo liudyti. Aš buvau beveik jauniausias iš sėdinčių ant pakyls. Taigi, tuomet jis pasakė: „Aš pasakysiu jums!“ Jis paėmė savo temą iš Jobo: „Kur buvai tu, kai Aš dėjau pasaulio pamatus? Atsakyk Man, kur jie įtvirtinti“.

⁵¹ Visi kiti pamokslininkai pamokslavo apie Kristų, įprasta tvarka. Aš klausiausi jų, džiaugiausi jais. Bet ne šis pagyvenęs vyrukas! Jis grįžo ten, maždaug dešimt tūkstančių metų prieš pasaulio pradžią. Jis pakilo į Dangų ir nusileido per padanges, kas ten vyko. Tai ką jie pamokslavo, vyko dienos metu; jis pamokslavo apie tai, kas vyko Danguje. Jis pervedė Kristų per horizontalę vaivorykštę, sugrįžo vėl kažkur į Amžinybę. Na, jis pamokslavo ne daugiau kaip penkias minutes, kol šis vyrukas, Kažkas nužengė ant jo. Jis pašoko į orą, kaukštelėjo kulnais ir sušuko: „Hup-y!“ Jis turėjo maždaug tiek pat vietos, kiek aš turiu čia. Jis pasakė: „Jūs neturite pakankamai vietos, kad galėčiau pamoksluoti“, - ir nuėjo.

⁵² Na, aš pagalvoju: „Jei taip gali nutikti maždaug aštuoniasdešimties metų vyrui, tuomet ką tai padarys su manimi? Štai ko aš noriu. Štai ko aš noriu“.

⁵³ Bet mane pribloškė štai kas. Taigi, dabar mes kalbame apie demonus. Mane pribloškė, aš stebėjau du vyrus. Vienas sėdėjo vienoje pusėje, ir kitas kitoje. Ir kai Dvasia nužengdavo, tie vyrai atsistodavo, kalbėdavo kalbomis ir šūkaudavo, ir pasidarydavo balta aplink burną. Ir aš pagalvoju: „O, tai bent, jei tik aš galėčiau tai turėti!“ Suprantate? „Kaip nuostabu! O, tai... Man tiesiog tai patinka!“ Na, aš išėjau į kukurūzų lauką. Ir aš papasakojau jums savo gyvenimo istoriją. Jūs skaitėte knygoje. Aš išmiegojau visą naktį. Ir sekantį rytą aš sugrįžau, taigi pagalvoju, kad aš tiesiog išbandysiu. Aš turiu būdą, kaip tai padaryti, kurio niekas nežino, išskyrus Dievą ir mane. Taigi, aš paimu palyginimą ir einu susitikti su žmogaus dvasia. Jūs matote tai tiesiog čia ant pakilos. Suprantate? Ir taigi, tuomet aš pradėjau kalbėtis su vienu iš tų vyrų. Aš mačiau juos, jie sėdi šalia vienas kito, ir tiesiog laikosi už rankų, šoka ir šūkauja. Aš pagalvoju: „O, tai bent, man tai atrodo tikrai!“

⁵⁴ Ir aš paėmiau vieną už rankos. Paklausiau: „Sveiki, pone?“

⁵⁵ Jis atsakė: „Sveiki“. Labai puikus vyras, tiesiog, kaip džentelmenas. Jis pasakė . . .

Aš paklausiau: „Ar jūs tarnautojas?“

Jis atsakė: „Ne, pone. Aš tik bažnyčios narys“.

⁵⁶ Ir aš toliau kalbėjausi su juo, kad galėčiau pagauti jo dvasią. Suprantate? Jis to nežinojo. Niekas nežinojo. Aš niekada nieko apie tai nekalbėjau. Po metų, aš užsiminiau apie tai. Taigi jie... Bet kai aš atėjau, kad sužinoti, tai skambėjo teisingai,

tiesiog tikras krikščionis! Tas žmogus neabejotinai buvo Dievo šventasis. Aš pagalvojau: „Broli, tai puiku“.

⁵⁷ Bet keistas dalykas, kai aš pasikalbėjau su kitu vyru, tai buvo priešinga. Jis netgi gyveno su moterimi, kuri nebuvo jam žmona. Tai tiesa. Ir aš mačiau kaip tai sustojo prie jo, regėjimas. Aš pagalvojau: „O, tai bent, to negali būti“. Ir vyras... Aš pagalvojau: „Taigi, dabar, ši dvasia, esanti tarp tų žmonių, yra neteisinga. Stai ir viskas“.

⁵⁸ Taigi tą vakarą, kai... nuėjau į susirinkimą, ir liejosi palaiminimai, aš meldžiausi Dievui, ir Šventoji Dvasia, Viešpaties Angelas paliudijo, kad tai buvo Šventoji Dvasia. Ir ta pati Dvasia nužengusi ant *šio* vyro, nužengė ir ant *ano* vyro. Ir kai Dvasia nužengdavo, jie abu atsistodavo, ir abu šūkavo, rėkavo ir šlovino Viešpatį, ir kalbėjo kalbomis, ir šoko. Aš pasakiau: „Aš— aš— aš tiesiog negaliu to suprasti, Viešpatie. Tai... Aš nematau to Biblijoje, kur tai galėtų būti teisinga“. Taigi, aš pasakiau: „Galbūt aš esu suklaidintas“. Suprantate? Aš pasakiau... Taigi, čia aš— aš negaliu... Aš— aš griežtai fundamentalus, Biblijoje. Šitai turi būti. Suprantate? Aš pasakiau: „Viešpatie, Tu žinai mano stovį, ir man— man reikia pamatyti tai Tavo Žodyje. Ir aš— aš negaliu suprasti. Kai Šventoji Dvasia nužengia ant *šio* vyro, Šventoji Dvasia nužengia ir ant *ano* vyro, ir vienas iš jų yra šventasis, o kitas - veidmainis. Ir aš žinau, kad taip ir yra“. Aš žinau tai. Be... Aš galėjau išvesti tą vyrą ir įrodyti jam tai, ar pasikviesti jį tiesiog čia, ir pasakyti jam apie tai.

⁵⁹ Kaip aš galėjau padaryti tam vyrui, sėdėjusiam čia vakar vakare, buvo ne kas kita, kaip apsimetėlis, jeigu toks kada ir sėdėjo ten. Ir aš turėjau jį iškviesti, bet jis būtų pakilęs ir pradėjęs triukšmauti. Taigi aš tiesiog palikau tai, dėl susirinkimo, bet aš žinojau jį. Taip, pone.

Vienas ar du sėdėjo ten gale, vakar vakare, priklauso tam tikrai bažnyčiai čia mieste. Tikri kritikai! Aš mačiau juos. Bet, jeigu jūs paliesite, jis tiesiog sukels neramumą. Aš tai dariau daug kartų. Aš tiesiog palieku juos ramybėje, suprantate. Viskas gerai. Dievas žino, Jis yra Teisėjas. Tegu jie pašaukia mane kartą, ir tuomet jūs pamatysite, kaip kažkas įvyks, suprantate, leiskite jam.

Kaip ir demonas, aš niekada neiškviečiau demono. Jis tiesiog atėjo pas mane ir metė man iššūkį. Tuomet, kai Dievas pradėjo darbuotis, suprantate, tai tiesa, ir jūs matėte, kas įvyko. Gerai. Bet aš tiesiog jį paleidau. Buvo sunku susirinkime, nes ta dvasia visą laiką veikė prieš mane, suprantate. Ir taigi, aš tiesiog tęsiau.

⁶⁰ Bet dabar, tie vyrai, aš negalėjau to suprasti. Ir tai buvo po dvejų ar trejų metų, kai aš buvau Grins Mile, Indianoje, čia, skautų rezervacijoje. Aš buvau senoje uoloje, kur aš einu melstis. Ir aš ten pasakiau: „Viešpatie, aš negaliu suprasti, kas atsitiko su ta žmonių grupe. Patys nuostabiausi žmonės, kokius tik esu

sutikęs savo gyvenime, ir aš—aš negaliu suprasti, kaip tai gali būti neteisinga dvasia. Kai tai. . . jei tuomet. . . Tu žinai mano širdies sąžiningumą. Tu žinai, kaip aš myliu Tave ir kaip aš tarnavau Tau. Ir ta pati Dvasia, kuri yra čia, su manimi, buvo ant tų žmonių. Ir štai Ji buvo ant to vaikinio ten, tiesiog ta pati“. Taigi aš negalėjau suprasti.

⁶¹ Ir Viešpats nužengė Savo malonėje ir parodė man. Štai kur tai buvo. Pirma, tai turi būti iš Rašto. Jis pasakė: „Pasiimk savo Bibliją“. Ir aš paėmiau savo Bibliją. Aš manau, kad laikiau Bibliją dešimt minučių, bet niekas. . . daugiau neatėjo joks Žodis. Aš truputį palaukiau. Aš išgirdau, kaip Jis vėl pasakė: „Atsiversk Hebrajams 6, ir pradėk skaityti“. Aš taip ir padariau. Ir kai priėjau, kur Joje sakoma: „Lietus dažnai krinta ant žemės, kad palaistytų ją ir paruoštų ją, aprengtų ją, . . . bet erškėčiai ir usnys, kurių laukia atmetimas, kurių galas – sudeginimas“. Ir aš iš kar tai pagavau.

Aš pagalvojau: „Štai tai. Ačiū Dievui! Štai tai“. Suprantate?

⁶² Taigi, Jėzus pasakė: „Sėjėjas išėjo sėti sėklos“, ar Jis išėjo? Taigi, jūs visi čia esate krikščionys. Šiaip ar taip, visi pakėlėte rankas, sekmininkai, iš naujo gimę krikščionys. Gerai. Jie. . . Ir Jis pasakė: „Sėjėjas išėjo, sėdamas sėklas. Ir kol jis miegojo. . .“ Tarpe, Jo poilsis, mirtis. Suprantate? „Ir kol jis miegojo, atėjo priešas ir pasėjo tame lauke rauges“. Kas yra raugės? Piktžolės, erškėčiai ir kita. Taigi, „Ir kai žemdirbys (pamokslininkas) pamatė jas augančias, tarė: „Leiskite man nueiti ir išrauti jas“. Jis pasakė: „Ne, ne. Tu taip pat išrausi ir kviečius. Tegul jie abu auga kartu““.

⁶³ Štai čia kviečių laukas. Jame yra vijoklių, dilgėlių, dvokiančių piktžolių, jame yra visko. Ar ne taip? Bet, taigi, ten yra kviečiai. Taigi, lietus dažnai krinta ant žemės, kad palaistytų juos. Kam tas lietus reikalingas? Ne tam, kad laistytų dilgėles. Taigi, stebėkite ir atkreipkite dėmesį. Ne tam, kad laistytų vijoklius. Lietus yra siunčiamas kviečiams, bet dilgėlės ir piktžolės yra taip pat ištroškusios kaip ir kviečiai. Ir tas pats lietus, kuris krinta ant kviečių, krinta ir ant piktžolių. Ir maža piktžolė išsities štai taip tiesiai, laiminga ir besidžiaugianti, tiesiog lygiai taip pat, kaip ir mažas kvietys pakyla ir atsitiesia.

⁶⁴ „Bet iš jų vaisių jūs pažinsite juos“. Štai taip. Suprantate? Taigi, ta pati Šventoji Dvasia gali palaiminti ir veidmainį. Tai išmušė iš vėžių kai kuriuos iš jūsų, armeniečių, bet tai yra Tiesa. Tai yra Tiesa. Buvo mokoma šventumo, kur aš taip pat tikiu šventumu. Bet ta pati Dvasia, lietus krinta ant teisiųjų ir neteisiųjų, bet iš jų vaisių jūs pažinsite juos.

⁶⁵ Jei aš pažvelgčiau čia, ir nueičiau paimti kviečių, aš turėsiu kviečius, bet aplink persipynusios piktžolės. Ir jos gyvena iš to pačio lietaus, kuris krinta ant kviečių. Ir lietus nebuvo siųstas piktžolėms, jis buvo siųstas Kviečiams. Bet lietus, esantis

laukuose, kviečiai esantis. . . piktžolės, esančios kviečių lauke, gavo tiek pat naudos iš lietaus, kaip ir likusieji iš jų. Ir tas pats lietus, kuris duoda gyvybę kviečiams, duoda gyvybę ir piktžolėms.

⁶⁶ Viskas, kas natūralu yra provaizdis dvasinio, kaip mes mokome. Štai taip, demonologija, demonai, pamėgdžiojantys krikščionybę, tačiau su palaiminimu. Tai ne nugriebtas pienas, broliai, jeigu jūs galite tai priimti. Suprantate? Suprantate? Taigi, tai—tai yra Tiesa.

⁶⁷ Taigi, aš šiandien esu išgelbėtas ne dėl to, kad aš galiu šūkauti. Aš esu išgelbėtas ne todėl, kad aš jaučiuosi tarsi išgelbėtas. Aš esu išgelbėtas, kadangi aš įvykdžiau šios Biblijos Dievo sąlygas. Jėzus pasakė: „Tas, kas klauso Mano Žodžių ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi amžiną Gyvenimą, ir nepateks į pasmerkimą, bet pereis iš mirties į Gyvenimą“. Aš tuo tikiu. Teisingai. Ir šiomis sąlygomis aš esu išgelbėtas, nes Dievas taip pasakė.

⁶⁸ Jeigu jis man pasakytų, kad aš esu išgelbėtas, kadangi kažkas tai pasakė: „Stiprus, galingas vėjas pūstelėjo man į veidą“, – tai nuostabu, bet aš noriu žinoti, iš kur atėjo tas stiprus, galingas vėjas, prieš tai, kai jis pūstelėjo man į veidą, suprantate. Taigi, kokios rūšies gyvenimą jūs ruošiatės gyventi po to, kai tas stiprus, galingas vėjas pūstelėjo jums į veidą? Suprantate? Suprantate, jus pažins iš jūsų vaisiaus. Taigi demonai gali darbuotis tiesiai tarp krikščionių. Ar jūs tikite tuo? Pažvelkite į Paulių, Paulius pasakė. . .

⁶⁹ Taigi, štai kur yra Paskutiniosios Dienos Lietus. . . Jei čia yra kas nors iš jūsų, atleiskite man, jeigu aš sakau kažką tai prieš jus. Aš nepasakyčiau nieko daugiau prieš jus, nei prieš Asamblėjas, ar bet kuriuos, baptistus, ar ką nors kitą. Tai Tiesa ir tai, kas yra Tiesa. Kur jūs nuklydote, buvo tai: jūs iš tų žmonių darote pranašus ir dalykus, kas nėra pranašai. Pranašai, tai nėra „uždėti rankas“ ir išsiūsti. Pranašais gimstama. Suprantate? Biblijoje yra pranašystės *dovana*. Štai kur buvo jūsų klaida – tarp pranašystės dovanos ir pranašo. Dovana. . .

⁷⁰ „Dievas daugelį kartų ir įvairiais būdais kalbėjo tėvams per pranašus, šiose paskutinėse dienose per Savo Sūnų, Jėzų Kristų“. Ir Kristaus Kūne veikia devynios dvasinės dovanos. Ir ši vakarą ji gali būti ant *šios* moters, pranašystė, ir niekada daugiau nebus visą likusį jos gyvenimą. Sekantį vakarą ji gali būti ant *šios* moters. Galbūt kitą kartą bus ant *šio* vyro. Sekantį kartą galbūt ant *šio* štai ten gale. Tai nepadaro jos pranaše, nė vieno nepadaro pranašu. Tai pranašavimo dovana jumyse.

⁷¹ Ir prieš tai, kai tas žmogus, ar ta pranašystė bus duota bažnyčiai, ji turi būti įvertinta dviejų ar trijų dvasinių teisėjų. Ar ne taip? Pagal tai, taigi, Paulius pasakė: „Jūs visi galite pranašauti, po vieną“. Jeigu *šiam* kas nors bus apreikšta, tegul

anas tyli. Na, tuomet tai būtų visa krūva pranašų, remiantis šios dienos mokymu. Ne, Sekmininkų bažnyčia, pas mus viskas sumaišyta. Ir tai priežastis, dėl kurios Dievas negali įeiti, kol mes nesutvarkysime dalykų pagal Biblija. Teisingai. Jūs turite pasirinkti teisingą kelią. Kaip jūs ruošiatės statyti namą, nežiūrėdami į projektą? Suprantate? Jūs turite pradėti teisingai.

⁷² Taigi, pranašas, ten, jūs niekada nematėte, kad kas nors stotų prieš Izaiją, Možę. Kartą vienas atsistojo, Korė, ir bandė su juo ginčytis, ir Dievas pasakė: „Atsiskirk, Aš praversiu žemę ir . . .“ Pranašu gimstama. „Dovanos ir pašaukimai . . . neatšaukiami“. Tai Dievo išankstinis numatymas, nuo pat kūdikystės. Viskas buvo visiškai teisinga, tiksliai, ką jis pasakė, buvo tiesa, buvo patvirtinta ir parodyta. Tai Dievo Žodis, ateina pas pranašą. Bet pranašystės dovana - yra bažnyčioje.

⁷³ Taigi, jūs sakote: „Na, pranašai yra Senajame Testamente“. O ne! Naujasis Testamentas turėjo pranašų.

⁷⁴ Agabas buvo—buvo Naujojo Testamento pranašas. Pažvelkite, kaip ten nužengė pranašystės Dvasia ir kalbėjo Pauliui apie tai. Tada štai atėjo iš Jeruzalės Agabas, ir surado Paulių, apsijuosė jo juosta, pasisuko ir pasakė: „TAIP SAKO VIEŠPATS, žmogus, kuris tai dėvėjo, bus surakintas grandinėmis, kai jis atvyks į Jeruzalę“. Agabas, kuris atsistojo ir pasakė, išpranašavo, kas įvyks - jis buvo pranašas, o ne žmogus, turintis pranašystės dovana.

⁷⁵ Ir išgydymo dovana, ir visos tos dovanos, mano drauge sekmininke, jūs viską supainiojote. Dovanos yra bažnyčioje, paklusta bet kuriems asmenims bažnyčioje, bet kuriam, kas yra pakrikštytas į Kūną. „Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti“. Ir Biblijoje pasakyta . . .

„Na, aš turiu išgydymo dovana“.

⁷⁶ Na, Biblijoje pasakyta: „Išpažinkite vienas kitam savo kaltes ir melskitės vienas už kitą“. Kiekvienas asmuo, tesimeldžia vienas už kitą. Mes nesame susiskaldžiusi grupė; mes esame kolektyvas, susirinkusi grupė. Suprantate?

Taigi, ir tai, kaip kartais darbuojasi demonai.

⁷⁷ Taigi, žiūrėkite ką pasakė Paulius: „Jeigu vienas kalba kalbomis, o kitas išaiškina, ir tai, ką jis pasakė, tegul pirma bus įvertinta, prieš tai, kai bažnyčia galės priimti tai“.

⁷⁸ Taigi, tai nebus Rašto citavimas ar kažkas panašaus. Dievas nekartoja Savęs. Bet tai bus perspėjimas bažnyčiai. Tuomet, jeigu geri teisėjai pasakys: „Priimkime tai“. Gerai, tai buvo iš Viešpaties. Antras sako: „Priimkime tai“. „Dviejų ar trijų liudytojų lūpomis tegul būna patvirtintas kiekvienas žodis“. Tada bažnyčia priima tai ir pasirošia tam. Jeigu tai, kas buvo pasakyta neįvyks, tuomet tarp jūsų yra piktoji dvasia. Teisingai. O jeigu tai įvyksta, tuomet dėkokite Dievui, tarp jūsų - Dievo

Dvasia. Suprantate? Taigi, štai kur jūs turite stebėti ir būti atsargūs. Taigi, nesistenkite spausti. Aš negaliu pats sau padaryti rudų akių, kai aš turiu mėlynas, suprantate, aš turiu būti patenkintas mėlynomis akimis. Taigi, štai kur dvasinių žmonių sferoje darbuojasi demonai.

⁷⁹ Dabar, mes čia paimsime truputi giliau, ir aš tikiuosi, kad ne per giliai. Taigi, Pirmas Samuelio 28, šikart aš noriu perskaityti čia keletą Rašto vietų. Aš noriu, kad jūs atidžiai pasiklausytumėte. Ir aš noriu pristatyti „demonus“, parodyti jums, kaip jie darbuojasi tiesiai bažnyčioje, ir kaip šėtonas turi pamėgdžiojimą viskam kas yra tikra. Taigi, jūs galite pamatyti, remiantis Biblija, kad demonai ateina tarp krikščionių ir jie pamėgdžioja.

⁸⁰ Ir daugelį kartų mes pareiškiame apie žmones, kad jie yra krikščionys, kai jie sako: „Aš tikiu Jėzumi Kristumi“. Na, demonai taip pat tiki ir dreba. Tai nėra ženklas, kad jūs esate išgelbėtas. Vieną iš tų vakarų aš noriu pakalbėti apie išrinkimą, ir tuomet jūs pamatysite, ką reiškia išgelbėjimas. Suprantate? Jums su tuo nieko nereikia daryti, nei iš pradžių, ar pabaigoje, ar nieko jūs su tuo negalite padaryti. Dievas išgelbėja žmogų, besąlygiškai. Vaikine, tai nugrimzdo giliai, ar ne taip? Taigi, tiesiog galbūt taip pat išimkite tai iš savo sistemos, kol mes esame tame. Gerai.

⁸¹ Abrahamas buvo mūsų tikėjimo pradžia. Teisingai? O, Abrahamas turėjo pažadą. Ir Dievas pašaukė Abrahamą, nes jis buvo didis žmogus, aš manau? Ne, pone. Jis išėjo iš Babilono, Chaldėjos krašto, Ūro miesto, ir Dievas pašaukė jį, ir sudarė Savo sandorą su juo, besąlygiškai. „Aš išgelbėsiu tave. Ir ne tik tave, Abrahamai, bet ir tavo palikuonis“, - besąlygiškai.

⁸² Dievas sudarė sandorą su žmogumi, ir žmogus kaskart sulaužo savo sandorą; žmogus niekada neišlaiko savo sandoros su Dievu (Įstatymo niekada nebuvo laikomasi; jie negalėjo laikytis įstatymo; Kristus atėjo ir Pats sulaužė įstatymą.) kadangi malonė jau buvo parūpinusi gelbėtoją, Mozę, parūpino išsigelbėjimo kelią, ir tada, tiksliau išsigelbėjimą, ir tuomet žmonės, po to jie vis dar norėjo kažką daryti. Žmogus visada bando kažką tai daryti, kad išsigelbėtų, kai jūs negalite to padaryti. Tai jo prigimtis. Vos tik jis sužinojo, kad yra nuogas, Edeno sode, jis pasidarė figmedžio lapų prijuostes. Teisingai? Bet jis sužinojo, kad tai nesuveikė. Žmogus nieko negali padaryti, kad save išgelbėtų. Dievas išgelbsti jus, besąlygiškai, per visą amžių. Ir tuomet, kai jūs esate išgelbėtas, jūs esate išgelbėtas.

⁸³ Pažvelkite į Abrahamą. Štai tas vyrukas nuėjo ten, ir Dievas davė jam Palestinos žemę, ir liepė jam nepalikti jos. Bet kuris žydas, palikęs Palestiną, buvo atkritėlis. Dievas liepė jam būti ten. Jeigu Dievas jums liepia daryti ką nors kita, o jūs to nedarote, tuomet jūs esate atkritęs. Ar ne taip? Gerai, atėjo

sausra, kad išbandytų Abrahamo tikėjimą. Ir vietoj to, kad Abrahamas pasiliktų ten, ne, jis neišstengė ten pasilikti, jis pabėgo ir pasiėmė Sarah ir iškeliavo maždaug už trijų šimtų mylių (aš norėčiau, kad būtų laiko peržvelgti tai), į kitą kraštą.

⁸⁴ Ir kai jis nuvyko ten, ir ten buvo tas didis karalius Abimelechas. Jis buvo jaunas vaikinys ir jis ieškojo mylimosios, taigi jis rado Abrahamo žmoną, Sarah, ir įsimylėjo ją. Ir Abrahamas pasakė: „Taigi, tu pasakyk jam, kad esi mano sesuo, o aš – tavo brolis“.

⁸⁵ Tai patiko Abimelechui, taigi jis tarė: „Gerai, mes tiesiog paimsime ją į pilį“. Ir, aš manau, kad moterys aprenė ją, ir sekančią dieną jis ruošėsi ją vesti.

⁸⁶ Ir Abimelechas buvo geras žmogus, teisus žmogus. Ir tą naktį, kol jis miegojo, Viešpats pasirodė jam ir pasakė: „Skaityk, kad tu jau negyvas žmogus“. Jis tarė: „Vyro . . . Moteris, kurią tu paėmei, kad vestum, yra kito vyro žmona“. Dabar žiūrėkite. „Kito vyro žmona“.

⁸⁷ Na, jis tarė: „Viešpatie, Tu žinai mano širdies sąžiningumą“, – teisus, šventas žmogus. „Tu žinai mano širdies sąžiningumą. Tas vyras man pasakė, kad tai buvo jo ‚sesuo‘. Ir argi ji pati man nepasakė, kad tai buvo ‚mano brolis‘?“

⁸⁸ Jis tarė, Dievas pasakė: „Aš žinau tavo širdies sąžiningumą, ir dėl to Aš sulaikiau tave, kad Man nenusidėtum. Bet tai Mano pranašas!“ Aleliuja!

⁸⁹ Kas jis buvo? Atkritėlis, šiek tiek meluojantis, nepatikimas. Ar ne taip? O, ne, čia nėra jokio nedidelio balto melo. Tai arba juodas melas, arba išviso jokio melo. Štai ten sėdi vyras ir meluoja, sakydamas, kad tai buvo jo „sesuo“, kai ji buvo jo žmona, išsisukinėja ir yra atkritėlis.

⁹⁰ Ir štai čia teisus vyras stovi Dievo akivaizdoje ir sako: „Viešpatie, Tu žinai mano širdį“.

⁹¹ „Bet aš neišklausysiu tavo maldos, Abimelechai, bet paimk jį . . . gražink ją atgal ir tegul jis pasimeldžia už tave. Jis yra Mano pranašas; Aš jį išklausysiu“. Taip, atkritėlis, melagis, bet „Tai Mano pranašas“. Tai Tiesa? Tai Biblija.

⁹² Taigi, nenuėikite čia per toli, į kalvinistų pusę, „Kartą malonėje – visada malonėje“, nes pateksite į nemalonę. Suprantate? Taigi, tik minutėlę, pas mus bus laiko šią savaitę pateikti tai ir parodyti jums koks tai yra lygis. Bet negalvokite, kad vien dėl to, jog jūs padarėte kažką neteisingo, jūs praužuvęs visiems laikams. Jūs esate Dievo vaikas, jūs gimėte iš Dievo Dvasios, jūs esate Dievo sūnūs ir Dievo dukterys, ir vaisiai patys paliudys apie save. Štai taip.

⁹³ Taigi, štai taip, sėdime šioje šalyje. Dabar, aš noriu perskaityti čia, 6-ą eilutę.

Ir kai Saulius teiravosi VIEŠPATIES, VIEŠPATS jam neatsakė nei per sapną, nei per Urimą, nei per pranašą.

Ir tada Saulius tarė savo tarnams: „Suraskite man moterį, turinčią namų dvasią, kad aš galėčiau nueiti pas ją ir pasiklausti“.

Aš galėčiau čia parodyti esmę, tiesiog. . . „Suraskite man moterį, turinčią namų dvasią“.

. . . Ir jo tarnas jam atsakė: „Štai, En-dore yra moteris, turinti namų dvasią.

Saulius persirengė, apsivilko drabužiais, kitais drabužiais, ir jis nuėjo, du . . . ir du vyrai kartu su juo, ir jie atėjo naktį pas tą moterį; ir jie tarė: „Meldžiu tave, . . . -burk man savo namų dvasią, ir pašauk man . . . tą, kuri tau paminėsiu.

Ir moteris jam tarė: „Štai, tu žinai, ką Saulius padarė, žinai, išnaikino iš šalies visus, kurie turi namų dvasių ir . . . kerėtojus: kodėl . . . spėndi spąstus mano gyvybei, ir nori mane pražudyti?

Ir Saulius atsakė, prisiekė jai VIEŠPAČIU, sakydamas: Kaip VIEŠPATS gyvas, tau neatsitiks jokia bausmė neištiks tavęs . . .

Tuomet moteris paklausė: Ką aš turiu iškviesti . . . tau?“ Ir jis atsakė: „Iškviesk man Samuelį“.

Ir kai moteris išvydo Samuelį, ji garsiai sušuko; ir moteris kalbėjo Sauliui, sakydama: „Kodėl tu mane apgavai? Nes tu esi Saulius.

Ir karalius jai tarė: „Nebijok; ką tu matei?“ Moteris atsakė . . . Sauliui: „Aš mačiau dievus, kylančius iš žemės“.

Ir jis paklausė jos: „Koks jo pavidalas?“ Ji atsakė: „Kyla senas vyras; ir jis apsigaubęs apsiaustu“. Ir Sam- . . . (Žinoma, tai tas pranašo apsiaustas. Suprantate?) . . . suprato, kad tai buvo Samuelis, ir jis atsistojo . . . , ir jis pasilenkė veidu žemyn ir nusilenkė.

Samuelis paklausė Sauliaus: „Kodėl tu sudrumstei man ramybę ir iškvietai mane čia?“ Ir Saulius atsakė, ir tarė: „Aš esu labai prislėgtas; nes filistinai kariauja prieš mane, o Dievas pasitraukė nuo manęs, ir man neatsako, nei per pranašą, nei per sapną; todėl aš . . . šaukiausi tavęs, kad pasakytum man, ką aš turėčiau daryti.

Ir tuomet Samuelis tarė: „Kodėl . . . tu klausi . . . manęs, matydamas, kad VIEŠPATS yra pasitraukęs nuo tavęs ir – ir tapęs tavo priešu?

Ir Viešpats padarė, kaip jis buvo per mane kalbėjęs: VIEŠPATS išplėšė jo karalystę iš tavo rankų, ir atidavė ją net iki... Dovydui;

⁹⁴ Taigi, daugelis iš jūsų, susipažinę su tuo. Taigi, mes norime iškart pradėti, ir dabar, keletui minučių, tepadeda mums Dievas įsigilinti į tai. Dabar žiūrėkite. Buvo vyras, Saulius, kuris kadaise buvo laikomas pranašu, nes jis pranašavo kartu su pranašais. Ar tiesa, mokytojai? Taigi, štai, tas vyras buvo atkritęs. Ar tai tiesa? Bet prisimenate, kur Samuelis pasakė, kad sekančią dieną jis bus su juo. Pasitraukė anksčiau laiko, suprantate. Gerai, jeigu jūs neklausysite Dievo, Dievas paims jus nuo žemės.

⁹⁵ Pažvelkite ten į Korintiečių laišką, kaip Paulius įveda žmones į tvarką. Jis pasakė: „Pirma, aš dėkoju Dievui už jus, kad tarp jūsų nėra tokių dalykų ir taip toliau, ir kaip kad—kad jūs nestokojate jokių dvasinių dovanų“. Kalbėdamas jiems, kas jie buvo, poziciškai, Kristuje. Tuomet jis pradeda aiškinti jiems, kalbėdamas apie jų moteris pamokslininkes, ir kaip jie elgėsi, ir kaip jie valgė prie Viešpaties stalo.

Ir netgi, kaip vienas vyras gyveno su savo pamote, ir jis pasakė tam vyrui, Kristuje: „Atiduokite jį šėtonui, dėl kūno sunaikinimo, kad siela būtų išgelbėta“. Suprantate, štai taip, atiduoti jį. Biblijoje pasakyta: „Dėl šios priežasties daug tarp jūsų yra ligotų ir silpnų, ir daug užmigusių“, - išėjusių anksčiau laiko dėl nuodėmės. Dievas patraukė jus iš kelio; geras ženklas, kad jūs buvote krikščionis, jeigu jus paėmė.

⁹⁶ Taigi, dabar atkreipkite čia dėmesį, Saulius buvo laikomas vienu iš pranašų ar tarp pranašų, nes pranašavo. Ir taigi, jis atkrito, kadangi jis nepaklausė Dievo, ir jo karalystė buvo išplėšta iš jo rankų ir atiduota į Dovydo rankas, kurią Dievas patepė per Samuelį, iš ašotėlio su aliejumi.

⁹⁷ Atkreipkite dėmesį, tuomet, ten buvo trys būdai, kaip jie sužinodavo dalykus iš Dievo; pirmas buvo—buvo pranašas, antras - sapnas ir trečiasis - Urimas ir Tumimas. Ir nė vienas iš jų neatsakė. Taigi, žinote, kas yra pranašas, jūs žinote, kas yra dvasinis sapnas, ir žinote, kas buvo Urimas ir Tumimas. Žinote, anądien aš paklausiau vieno žmogaus apie Urimą, ir tas žmogus negalėjo man atsakyti, kas tai buvo, Urimas ir Tumimas. Žinoma, per tai atsakinėdavo Dievas. Suprantate?

⁹⁸ Ir šėtonas padirba kiekvieną iš jų; kerėtojas, netikras pranašas ir krikščionis stiklas. Suprantate?

Taigi, Urimas ir Tumimas kabėjo ant Aarono krūtinės, *čia*, ir Urimas ir Tumimas buvo padengtas tais akmenimis. Ir jie pakabino jį šventykloje. Ir kai jie nebūdavo tikri, jie ateidavo Dievo akivaizdon, dėl atsakymo, ir ant to Urimo ir Tumimo sušvytėdavo šviesa, kas reiškė, ar tai buvo Dievo valia, ar ne.

Taigi, kai Urimas ir Tumimas neatsakydavo. . . Taigi, tai buvo tiesioginis atsakymas iš Dievo.

Taigi, šios dienos Urimas ir Tumimas; ateities spėjėjas paėmė krištolinį rutulį, kad pamėgdžiotų Tai; klastotė. Dievas trejybėje; Dievo galios yra trejybėje. Ir šėtonas yra trejybėje, ir jo galios yra trejybėje. Ir aš galiu įrodyti tai Biblijoje. Ir tas Urimas ir Tumimas, tas. . . buvo tik krištolinis rutulys, kurį šėtonas naudoja šiandien. Ir grįžtant čia šiandien, netikras pranašas, tas kurį mes dabar turime, buvo, ar kerėtojas, ar ateities spėjėjas ten, užėmė pranašo vietą, šėtono pusėje. Suprantate, ką aš turiu omenyje?

⁹⁹ Taigi, šiandien Urimas ir Tumimas - yra ši Biblija. Jei kas nors išsakė pranašystę ar sapną, ir tai nesutampa ar neatitinka Dievo Biblijos - tai klaidinga. Netikėkite tuo.

¹⁰⁰ Ne taip seniai pas mane lankėsi žmogus iš Indijos, kur aš kaip tik ruošiuosi vykti, puikus pamokslininkas. Jis pasakė: „Broli Branhamai, aš atvykau čia“. Pasakė: „Moteris turėjo Šventąją Dvasią, ir, - pasakė, - ji buvo tiesiog mieliausia, nuostabiausia moteris“. Jis pasakė: „Ji jau buvo ištekėjusi ketvirtą kartą, ir gyveno su savo ketvirtuoju vyru. Ir aš pasakiau: „Na, kaip tai gali būti, Viešpatie?“ Ir pasakė: „Aš nuėjau pas Jį ir tariau: „O, šlovė Dievui!“ Pasakė: „Aleliuja! Šlovė Viešpačiui!“ Tiesiog vienas iš tokių, žinote. „Pasakė: „Aleliuja! Šlovė Viešpačiui!“ Pasakė: „Viešpats man pasakė: „Štai, Aš tau duosiu sapną“. Ir tarė: „Aš sapnavau, kad mano žmona, aš mačiau ją svetimaujant. Ir ji grįžo pas mane ir tarė: „O, ar tu atleisi man, Viktorai? Ar tu atleisi man? Aš ne. . . ‘ „Na, - aš tariau, - žinoma, aš atleisiu tau ir priimsiu tave atgal“. Jis tarė: „Taigi, taip aš ir padariau“. Pasakė: „Suprantate, aš atleidau“.

¹⁰¹ Aš pasakiau: „Viktorai, tavo sapnas buvo labai gražus, bet tau jį davė šėtonas“.

Jis paklausė: „Kodėl?“

¹⁰² Aš atsakiau: „Neatitinka su Dievo Žodžiu. Ji gyvena svetimaudama. Absoliučiai. Ji negali gyventi su keturiais vyrais. Teisingai. Ji palieka tą ir sugrįžta pas savo pirmą, jai dar blogiau, negu buvo pradžioje. Ji turi gyventi viena visą likusį gyvenimą“. Aš pasakiau: „Tu žinai, kad tai nesutinka su Dievo Žodžiu. Taigi jos. . . Tavo sapnas buvo klaidingas“. Aš pasakiau: „Jis neatitinka Tam“.

¹⁰³ Ir kai pranašas turėdavo pranašystę, ir jie pasakydavo, ir norėjo pamatyti ar ta pranašystė buvo teisinga, jie pateikdavo ją prieš Urimą ir Tumimą. Ir jeigu Dievo Balsas nušvisdavo per Urimą ir Tumimą, tuomet tai buvo visiška Tiesa. Ir jeigu žmogus duoda išaiškinimą, sapną, pateikia ką nors iš Biblijos, ir, ar kažką kitą, ir tai neatitinka su Dievo Biblija - tai netikra. Tai yra šiandienos Urimas ir Tumimas. Dievo Žodis kalba, ir tai yra tiesioginis Dievo Balsas, kaip buvo Urimas ir Tumimas

prieš Biblijos parašymą. Amen! Aleliuja! Aš dabar jaučiuosi savotiškai religingas. Nelaikykite manęs fanatiku, jei jūs laikote. Aš žinau, aš žinau, kur aš. Aš nesu susijaudinęs. Tai tiesa.

¹⁰⁴ Čia yra Tiesa - Dievo Žodis! Man nesvarbu, kokį sapną jūs turėjote, ar kokią pranašystę jūs davėte, jei tai nėra Dievo Žodis, tai neteisinga, jei tai nesutinka su Žodžiu. Štai kokia šiandien bėda. Vienas turi sapną, kitas turi regėjimą, kitas kalbas, dar kitas turi apreiškimą; visa taip sujaukta ir visa kita, jūs turite denominacijas ir viską suardėte. Jūs turėtumėte gražinti tai atgal prie galutinio pagrindo, ir tai yra Dievo Žodis. Tai tiesa.

¹⁰⁵ Bažnyčios yra pastatytos ant tokio, sako „O Jėzus atjoja ant balto žirgo. Aš žinau. Aš mačiau Jį regėjime“. Jie daro tokio tipo bažnyčią „O, aleliuja! Jis ateina ant debesies“. Jie daro ją tokio tipo. Suskaldo jas, atsiskiria ir vieni kitus vadina „grifų susibūrimu“, ir „bukagalvių susirinkimo vieta“, ir panašiai. Na, broli, pirmiausia tai parodo, kad jūsų širdis netvarkoje su Dievu, kai jūs taip darote. Teisingai. Mes esame broliai. Turime laikytis vienas kito. Mes reikalingi vienas kitam.

¹⁰⁶ Dabar pažvelkite. Saulius buvo atkritęs, ir jis keliauja. Jis, Dievas buvo nusigręžęs nuo jo. Ir jis nuėjo, ir klausinėjo pranašų. Pranašai nuėjo ir bandė pranašauti, ir Dievas neleido, nedavė regėjimo. Pranašas išėjo, pasakė: „Aš negaliu. Ne. Jis niekad nieko nepasakė man apie tave“.

¹⁰⁷ Na, tuomet jis tarė: „Viešpatie, duok man sapną“. Naktis po nakties, nėra sapno.

¹⁰⁸ Tada jis eina prie Urimo ir Tumimo, ir sako: „O Dieve! Aš išbandžiau pranašus, aš išbandžiau sapnus, dabar Tu man padėk. Ar Tu tai padarysi?“ Kaip nukirsta, nesužibo jokia Šviesa.

¹⁰⁹ Tada jis griebėsi kerėtojos, prislėgtas, nusižeminęs. Ir jis nuėjo pas ją, persirengė ir slapčiomis įsigavo ten. Ir ši kerėtoja išeina, ir iššaukia Samuelio dvasią.

¹¹⁰ Taigi, aš žinau, ką jūs galvojate. Daugelis sakė: „Tai buvo ne Samuelis“. Bet Biblijoje pasakyta, kad tai buvo Samuelis, ir tai buvo Samuelis. Keista, kaip jūs suvokiate tai, ar ne? Bet tai buvo Samuelis. Biblijoje pasakyta, kad buvo.

¹¹¹ Ir ta kerėtoja galėjo jį iškviesti, ir ji iškviėtė Samuelį. O Samuelis buvo kažkur kitur, bet suvokė, kas vyksta, ir vis dar stovėjo su savo pranašo apsiaustu. Taigi, broli, kai jūs mirštate, jūs nesate miręs, jūs gyvenate kažkur, kažkur kitur.

¹¹² Leiskite man stabtelėti minutėlę, kad galėčiau šiek tiek paliesti šią demonologiją. Ji buvo demonas, bet ji palaikė glaudžius ryšius su dvasiniu pasauliu. Taigi, šiandien yra daug spiritistų, kurie iš tikrųjų žino daugiau apie dvasinį pasaulį, nei žmonės, kurie išpažįsta esantys krikščionys, tačiau ji buvo demonu. Biblijos laikais tai buvo tas pats dalykas.

113 Kai Jėzus buvo čia, žemėje, ten buvo tie profesoriai ir mokslininkai, ir mokytojai, vieni geriausių, kokie tik buvo, iš geresnių seminarijų, nei mes galėtume išleisti šiandien. Ir šventi, garbingi žmonės, jie turėjo būti tokie. Jeigu surasdavo levitą, jis turėjo būti nepriekaištingas, teisus visais atžvilgiais. Ir vis dėlto tas žmogus apie Dievą žinojo ne daugiau, nei triušis apie slides. Kai atėjo Jėzus, jis nesugebėjo Jo atpažinti, ir jis pavadino Jėzų „šetonu“. Jis pasakė: „Jis yra Belzebubas, šetono kunigaikštis“. Ar ne taip?

114 Ir štai ateina žemiausios klasės demonas, kuris buvo surišęs žmogų ten, kapuose, ir visa kita, ir jie šaukė. Patš demonas pasakė: „Mes žinome, kas Tu esi. Tu esi Dievo Sūnus, Šventasis“. Ar tai tiesa? Kerėtojai ir raganiai, demonai, atpažino Jį, esant Dievo Sūnumi; tuo tarpu išsilavinę, teologijos seminarijų pamokslininkai palaikė Jį Belzebubu. Kas gi buvo teisus, demonas ar pamokslininkas? Demonas buvo teisus. Ir, broli, šiandien ne daug kas pasikeitė. Jie neatpažįsta Dievo jėgos.

115 Neturi reikšmės, kiek jumyse mokymų, kuriuos galite įsikalti sau. Dievas ne didinguose žodžiuose. Dievas yra nuoširdžioje širdyje. Jūs galite stovėti čia, kalbėti didingus žodžius, kaip nežinau kas, tai nepriartins jūsų prie Dievo. Jūs galite stovėti ir treniruotis, kaip pakartoti savo pamokslą, ir pasakyti tuos dalykus, tai nepriartins jūsų prie Dievo. Jūs galite mokyti žodyno, kol jūs užmigsite su juo, ir tai vis tiek nepriartins jūsų prie Dievo. Nusizėminusi, paklusni širdis, paprastume - tai, kas priartina jus prie Dievo. Ir tai tiesa. Amen! Dievas myli nusizėminusią širdį. Taigi, nesvarbu, jei jūs nežinote savo ABC, tai nedaro jokio skirtumo. Tiesiog nuolanki širdis! Dievas gyvena nuolankioje širdyje; ne švietime, ne mokyklose, ne teologijoje, ne seminarijose, ne įvairiose kitose vietose; ne didinguose žodžiuose ar ne klasinėse vietose. Dievas gyvena žmogaus širdyje. Ir kuo žemiau jūs galite save palaužti, būti daugiau paprastesniais - tuo jūs galite tapti didesniais Dievo akyse.

116 Leiskite man jums kai ką pateikti. Aš matau, kad jūsų laukai čia pilni kviečių. Pilna kviečio galvelė visada nusilenkia. Maža sena šakelė išsikišusi ten aukšty, plepa aplinkui, tarsi viską žinotų, o galvoje nieko nėra. Tokiu būdu su daugeliu iš šių vaikinių, kurie galvoja, kad jų galvoje yra daug, bet jų širdyje nieko nėra. Šventa galva nusilenks Jėgai, pripažins Jėzų Kristų kaip Dievo Sūnų ir tikės Jo darbais.

117 „Ir Jis yra tas pats, vakar“. O, jie atpažįsta Jį, žinoma, istoriniu požiūriu. Bet tai ne istorinis dalykas. Žmonės atsistoja ir sako: „O, aš tikiu Sekminėmis, kai jie turėjo didį išsiliejimą ir panašius dalykus“, ir piešia ugnį. Negalite sušalusio žmogaus sušildyti nupiešta ugnimi. Nupiešta ugnis nešildo. Štai kas jie buvo. Kas tai šiandien, jeigu Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius? Tai nupiešta ugnis. Koks nors žmogelis miršta nuo

šalčio, sako: „Pažiūrėk kokią didelę ugnį jie turi“. Na, bet tai jūsų nesušildys.

¹¹⁸ Tai, ką jie padarė per Sekmines, ką jie turėjo ankstyvajame Testamente, mes turime šiandien! Ir kai tik Dievas galės tai sutvarkyti, ir Bažnyčia susirinks kartu, įvyks Paėmimas. Bet mums netgi neužtenka tikėjimo Dieviškam išgydymui, nekalbant jau apie Paėmimą, kadangi mes visi taip susipainioję, vienas *į vieną* pusę, kitas *į kitą* pusę. „Gydytojas *toks-ir-toks* pasakė, kad Tai buvo *šitai*. Na, mano pamokslininkas pasakė, kad Jis buvo *Tai*“.

¹¹⁹ Prieš kurį laiką viena moteris pasakė: „Jis tiesiog apgavikas“. Pasakė: „Mano kunigas taip pasakė“. Aš norėčiau, kad jos kunigas kartą ateitų čia, mes pažiūrėtume, kas buvo apgavikas. Taip. Mes pažiūrėtume, kas apgavikas. Ateikite ir pabandykite.

¹²⁰ Štai ne taip seniai Harlingene, Teksase, mes ten turėjome tarnavimą. Jie turėjo didžiulius plakatus ant mašinų, tą vakarą, kai aš ten nuvažiavau, buvo sakoma, kad FTB mane bandys demaskuoti kaip apgaviką. Taigi ten, Teksase, kažkur buvo išgydyta mergaitė. Ji buvo ten, ir aš—aš speju, maždaug už tūkstančio mylių, netoli Panhandle. O tai buvo netoli Harlingeno, netoli pasienio. Atėjo brolis Baksteris, pasakė: „Broli Branhamai, - pasakė, - jūs niekada dar nematėte tokios netvarkos, kaip ten, kažkur keturi ar penki tūkstančiai žmonių“. Ir pasakė: „Ir dar, visur, FTB ruošiasi sugauti jus šiandien vakare ant pakilos ir demaskuoti“.

Aš pasakiau: „Na, aš tikrai džiaugiuosi tuo“.

¹²¹ Pasakė: „Ar žinote tą mergaitę, kuri buvo išgydyta tą vakarą?“

¹²² Aš buvau begrižtantis namo iš...ėjau į savo kambarį. Aš išgirdau kažką verkiant, ir apsidairiau aplink. Pagalvojau, kad galbūt kažkas buvo užpultas. Tai buvo mergaitė. Ir aš pažvelgiau atgal. Aš pasakiau...Aš sugrižau atgal, paklausiau: „Kas nutiko, panele?“ Ir ten stovėjo dvi mergaitės, maždaug septyniolikos, aštuoniolikos metų, stovėjo apsikabinusios, verkė.

¹²³ Tarė: „Broli Branhamai!“ Tada aš sužinojau, kad jos mane pažįsta. Pasakė: „Mes, aš ją atvežiau ją tiesiai čia“. Tarė: „Ją turi išvežti į beprotnamį“. Ir ta mergaitė buvo mano susirinkime Laboke, Teksase. Ir pasakė: „Aš žinojau, kad jeigu tikrai aš atvešiu ją čia, ir jūs pasimelsite už ją, aš tikiu, Dievas išgydys ją“.

¹²⁴ Na, aš pagalvojau: „Koks tikėjimas!“ Ir aš pasakiau: „Na, dabar, sesute, ar galėtumėte ją...“ Ir tiesiog tuomet aš paklausiau: „Jūs atvažiavote čia geltonu rodsteriu, ar ne?“

Atsakė: „Taip!“

Ir aš pasakiau: „Jūsų motina turi invalidumą“.

Ji atsakė: „Teisingai“.

Aš pasakiau: „Jūs priklausote metodistų bažnyčiai“.

Ji atsakė: „Tai tikra tiesa“.

¹²⁵ Ir aš pasakiau: „Kelyje jūs vos neapsivertėte. Jūs ir ši mergina juokiatės, kai jūs privažiavote vietą, kur buvo pusiau betonas, pusiau asfaltas, ir jūs pasukote už posūkio“.

Ji tarė: „Broli Branhamai, tai tiesa!“

Aš pasakiau: „Ir, TAIP SAKO VIEŠPATS, mergina išgydyta“.

¹²⁶ Sekančią dieną ji sukėlė ant kojų visą miestą, vaikščiojo aplink ir visiems pasakojo apie tai. Žinoma, jie jos ten nepažinojo, ar ji anksčiau buvo tokios būklės ar ne. Ir tuomet tą dieną aš. . . Brolis Baksteris pasakė: „Broli Branhamai, - pasakė, - tos mergaitės ten kraunasi savo lagaminus“. Ir tai vienas dalykas, kurio jis nežinojo, o aš žinojau. Mūsų finansiniai reikalai buvo blogi. Aš niekada neleidau jam apie tai kalbėti. Bet viena iš tų merginų, tą vakarą prieš tai, įdėjo į tą—tą paaukojimą devynis šimtus dolerių, ir finansiniai reikalai pasitaisė. Taigi, jis to nežinojo, jis to nežinojo iki pat šios dienos, bet aš žinojau. Suprantate? Kad aš. . . Dievas man pasakė, kad viskas bus gerai.

¹²⁷ Ir brolis Baksteris pasakė: „Broli Branhamai, - pasakė, - geriau leisk man šiek tiek truktelėti“. Pasakė: „Jie čia turėjo keletą iš tų Dieviškų išgydytojų, kurie tiesiog pritraukė šiuos žmones“.

¹²⁸ Aš pasakiau: „Nieko. Ne, pone. Jūs to nedarysite. Broli Baksteri, kada jūs pradėsite štai taip traukti pinigus, tai bus metas kai jūs ir aš tiesiog paspausime vienas kitam rankas kaip broliai, aš keliausiu vienas“. Suprantate? Aš pasakiau: „Jūs nedarykite to“. Pasakiau: „Dievui priklauso galvijai ant tūkstančio kalvų, ir viskas priklauso Jam. Aš priklausau Jam. Jis pasirūpins manimi“.

Jis atsakė: „Gerai“.

¹²⁹ Ir tą patį vakarą jis pasakė: „Broli Branhamai, pažvelkite čia. Kažkas. . . Pažvelkite čia! Čia yra vokas, ant jo nėra vardo, jame yra devynios šimto dolerių kupiūros. Kaip tik tai, ko mums reikia, kad prisivytume“.

Aš tariau: „Broli Baksteri“.

Jis atsakė: „Atleiskite man“.

¹³⁰ Taigi, aš žinojau, kad tai buvo ta mergina. Taigi, tuomet—tuomet sekančią dieną brolis Baksteris pasakė: „Broli Branhamai, jos ten kraunasi savo daiktus ir verkia“.

Aš paklausiau: „Kas atsitiko?“

Pasakė: „Geriau jūs nueikite ir susitikite su jomis“.

¹³¹ Aš nuėjau į kambarį, kuriame jos buvo. Aš paklausiau: „Kokiame jos kambaryje?“ Aš ten nuėjau ir pasibeldžiau į duris. Aš išgirdau, kaip jos verkė. Aš pasibeldžiau į duris, ir mergina priėjo prie durų, ji tarė: „O, broli Branhamai, aš labai atsiprašau“. Ji pasakė: „Aš sukėliau jums visą šį nemalonumą“.

Aš paklausiau: „Nemalonumą? Kas nusitiko, sese?“

Ji atsakė: „O, dėl manęs jus persekioja FTB“.

Ir aš paklausiau: „O, ar tai tiesa?“

¹³² Pasakė: „Taip“. Pasakė: „Aš galvoju, kad aš šiandien per daug liudijau visame mieste, ir visa kita“.

Aš pasakiau: „Ne“.

¹³³ Ir ji tarė: „Broli Branhamai, ten FTB, ruošiasi jus demaskuoti šį vakarą“.

¹³⁴ Aš pasakiau: „Na, jei aš—jei aš darau kažką neteisingai, tai mane reikia demaskuoti“. Suprantate? Aš pasakiau: „Žinoma. Jeigu reikia demaskuoti Evangelijos pamokslavimą, na, tegul tai daro“. Suprantate? Aš tariau: „Aš—aš—aš gyvenu pagal šią Bibliją, ir tai, ko ši Biblija nesako. . . Tai yra mano apsauga, tiesiai čia“. Suprantate? Ir aš pasakiau, ir jis. . .

Ji pasakė: „Na, - tarė, - aš tiesiog atsiprašau, kad padariau tai, ką padariau“.

Aš pasakiau: „Tu nieko nepadarei, sese“.

Ji paklausė: „Na, ar jūs nebijote eiti ten?“

Aš atsakiau: „Ne“.

Ji tarė: „Na, ten yra FTB“.

¹³⁵ Aš pasakiau: „Na, jie ir ankščiau ateidavo į mano susirinkimą ir jie gaudavo išgelbėjimą“. Aš tariau: „Ponas Al Fararas. . .“

¹³⁶ Kapitonas Al Fararas, daugelis iš jūsų žino apie jo atsivertimą Takomoje, Vašingtonas, buvo išgelbėtas, tiesiai ten, šaudykloje. Atėjęs į susirinkimą, jis pasakė: „Aš sekiau šį žmogų dvejus metus. Ir aš išgirdau apie finansus, ir aš stebėjau tai, ir peržvelgiau visur“. Ir pasakė: „Tai yra Tiesa, jūs šį vakarą klausotės ne fanatiko, jūs klausotės Tiesos“. Pasakė: „Vienas vyras iš policijos, kur aš liepiau gydytojui apžiūrėti juo vaiką, ir pasiunčiau jį į maldos eilę, - ir pasakė, - vaikui buvo tiksliai pasakyta, kas su juo negerai, ir kas jam atsitiko. Ir pasakė: „Po aštuonių dienų vaikas sugrįš į mokyklą“, - poliomiellito atvejis. Ir pasakė: „Aštuntą dieną vaikas sugrįžo į mokyklą“. Tarė: „Aš sekiau jį dvejus metus“, - prieš dešimt tūkstančių žmonių. Ten visa tai. . . Ten yra nuotrauka, Sietlo susirinkimo, jūsų knygoje. Jis pasakė: „Aš noriu, kad jūs visi žinotumėte, jog jūs klausotės ne kažkokio tai religinio šarlatano. Jūs klausotės Tiesos“. Kapitonas Al Fararas. Ir sekančią dieną aš atvedžiau jį

pas Dievą, ir jis gavo Šventosios Dvasios krikštą, ten, didžiulėje šaudyklos patalpoje.

Aš pasakiau: „Galbūt šis vaikinys padarys tą patį“.

Taigi ji paklausė: „Ar jūs nebijote ten eiti?“

¹³⁷ Aš pasakiau: „Bijau? Na, tikrai ne. Tikrai ne. Kodėl aš turėčiau bijoti, kai Dievas siuntė mane tai daryti? Jis yra Tas, kuris kovoja mūšyje, ne aš“. Taigi, aš pasakiau: „Taigi, aš noriu, kad jūs visi laikytumėtės atokiau“. Ir taip. . .

¹³⁸ Tą vakarą mes nuėjome į susirinkimą, patalpa buvo pilnutėlė. Ir išėjo sargas, pasakė: „Gerbiamasis Branhamai, aš pasamdžiau dešimt meksikiečių vaikų“. Tarė: „Pažiūrėkite čia: Gerbiamas Branhamas šį vakarą bus demaskuotas FTB, religinis fanatikas“, ar dar kažką panašaus. Ir pasakė: „Tai ant visų tų automobilių. Nuimsime. . .“ Pasakė: „Aš pasamdžiau dešimt meksikiečių vaikų, kurie visa tai nuims ir sudės čia“. Pasakė: „O, aš jaučiu, lygtai būčiau pagavęs tą vyruką!“

¹³⁹ Aš pasakiau: „Nesijaudinkite, pone. Dievas jį pagaus“. Suprantate? Aš tariau: „Tiesiog palikite jį ramybėje“.

¹⁴⁰ Taigi jis atėjo. Ir tą vakarą, kai mes įėjome, aš niekada to nepamiršiu, įėjome į kambarį. Aš. . . Broliis Baksteris dainavo „*Tiktai Tikėk*“. Jis pasakė: „Taigi, broliis Branhamas sako, kad mes šį vakarą paliktume pastatą“. Tarė: „Aš eisiu į galą ir atsisėsiu ten“. Jis pasakė: „Šį vakarą jie ruošiasi jį demaskuoti čia, ant pakilos“. Jis pasakė: „Aš mačiau jį daugelyje sunkių kovų, ir mačiau, kaip Dievas buvo jo pusėje“. Tarė: „Aš—aš tiesiog eisiu į galą ir atsisėsiu“.

¹⁴¹ Aš užlipau. Pasakiau: „Aš čia ką tik perskaičiau nedidelį straipsnį, kur aš turėjau būti demaskuotas šį vakarą, čia ant pakilos“. Aš pasakiau: „Aš noriu, kad FTB agentai dabar išeitų į priekį ir demaskuotų mane, čia ant pakilos.“ Pasakiau: „Aš stoviu čia gindamas Evangeliją; aš noriu, kad jūs ateitumėte ir demaskuotumėte mane“. Aš palaukiau. Pasakiau: „Galbūt jų čia dar nėra“. Aš žinojau, kur aš randuosi. Prieš man išeinant, Jis jau buvo parodęs man ten, mano kambaryje, kas turi įvykti, suprantate. Ir aš pasakiau, aš pasakiau: „Galbūt aš dar truputį palauksiu. Gal mes sudainuokime himną?“ Ir kažkas atėjo ir sudainavo solo.

¹⁴² Aš pasakiau: „Pone FTB agente, ar jūs esate viduje ar lauke? Aš laikiu, kol būsiu demaskuotas. Ar galėtumėte išeiti į priekį?“ Niekas neatėjo. Aš vis dar galvojau, kurgi tai. Viešpats pasakė man, kas tai buvo. Tai buvo du atkritę pamokslininkai, ir aš—aš stebėjau. Aš pamačiau juodą šešėlį, kabantį kampe. Aš žinojau, kur tai yra. Aš pažvelgiau ten, ir jis pakilo aukštyn ir štai taip nuslinko į balkoną. Vienas vyras su mėlynu kostiumu, kitas su pilku.

143 Aš pasakiau: „Draugai, čia nėra FTB. Ką bendro turi FTB su Biblijos pamokslavimu?“ Aš pasakiau: „Žinoma, ne. Jie nebuvo tik du FTB agentai, kad demaskuotų mane. Bet, štai demaskavimas, štai jie sėdi tiesiai ten viršuje, tie du pamokslininkai tiesiai ten“. Ir jie nulipo. Aš pasakiau: „Nenulipkite štai taip“. Ir du iš tų stambių teksasiečių ketino ten nueiti ir sučiupti juos. Aš tariau: „Ne, broliai, tai ne kūno ir kraujo reikalas, tiesiog sėdėkite ramiai. Dievas tuo pasirūpins“.

144 Aš pasakiau: „Taigi, broliai, pažvelkite, kol jūs ten viršuje, pažvelkite į šią pusę“. Aš pasakiau: „Jeigu . . . Jūs kalbėjote, kad aš esu Simonas kerėtojas, keraiš aš užbūriau žmones“. Aš tariau: „Jeigu aš esu Simonas kerėtojas, tuomet jūs esate Dievo vyras. Taigi, jūs nulipkite čia, ant šios pakilos. Ir jeigu aš esu Simonas kerėtojas, tegul Dievas ištinka mane mirtimi. O jeigu aš esu Dievo pranašas, jūs nulipkite čia ir tegul Dievas ištinka jus mirtimi. Taigi, mes pamatysime, kas teisus, o kas ne. Dabar jūs nulipkite. Mes sugiedosime giesmę“. Jie išėjo iš to pastato, ir nuo to laiko mes jų niekada daugiau nebematėme. Suprantate? Aš pasakiau: „Nagi. Jei aš esu Simonas kerėtojas, tegul Dievas mane ištinka mirtimi. O jeigu aš esu Dievo pranašas, tai Dievas ištiks jus mirtimi, kai ateisite ant šios pakilos. Jeigu aš esu teisus prieš Dievą, Dievas leis jums mirti ant šios pakilos“. Jie gerai žinojo. Teisingai. Jie gerai žinojo. Jie buvo girdėję iš kitų vietų. Teisingai. Taigi niekada negalvokite, kad Dievas nustojo būti Dievu. Jis atsako.

145 Taigi, ši En-doro kerėtoja, ji iškviėtė Samuelio dvasią. Ir Saulius kalbėjosi su Samueliu. Taigi, jūs galbūt stebitės, kaip tai buvo galima padaryti. Šiandien to padaryti neįmanoma. Ne, pone. Kadangi jaučių ir ozių kraujas tik laukė išsipildymo laiko. Kada tomis dienomis mirdavo žmogus. . . Pamokslininkai, palaikykite mane, jeigu galvojate, kad Tai teisinga. Kai žmogus mirdavo, jis mirdavo po išperkamojo gyvulio auka, ir jo siela nueidavo į Rojų. Ir ten jis likdavo iki tol, iki–iki Atpirkimo Dienos. Ir jo siela buvo ten.

146 Leiskite man nupiešti jums nedidelį paveikslą. Kiek iš jūsų skaitėte mano straipsnį, ar straipsnį, kurį jie parašė apie mane čia „*Skaitytojo Santraukoje*“, kažkur spalio, lapkričio mėnesio leidinyje? Gerai. Ar atkreipėte dėmesį, kaip tai buvo? Ar jūs pastebėjote, maždaug dvi ar tris savaites prieš tai, šis didi garsi spiritistė čia, kur buvo bandoma jau nuo senų laikų, ponias Piper. Ar kas nors kada skaitė tai, ponios Piper straipsnį „*Skaitytojo Santraukoje*“? Argi ne keista, kaip tos dvi dvasios. . .

147 Kiek aš turiu laiko? Nedaug, tik šiek tiek. Jau dvidešimt su trupučiu, man reiks paskubėti. Aš žinau, kad jūs turite. . . Pažvelkite, atleisk man, dar minutėlę.

148 Jūs žinote, kad yra—yra apgaulė. Visame yra tikra ir netikra. Jei aš duočiau jums dolerį ir paklausčiau: „Ar tai geras doleris?“

Ir jūs pažvelgtumėte į jį, jis turėtų atrodyti gana panašus į tikrąjį dolerį, kitaip jūs nepatikėsite. Ar ne taip? Taigi, tai turės būti tikrai gera kopija.

¹⁴⁹ Ir jeigu Jėzus pasakė, kad paskutinėmis dienomis dvi dvasios bus tiek arti, kad tai suklaidintų pačius Išrinktuosius, jeigu įmanoma, religingus žmones. Dabar atminkite. Taigi, ten juose nieko nėra, tose senose šal-...for-...šaltumas, formalumas. Išorėje jie turi tiesiog pamaldumo pavidalą, suprantate. Bet šios dvi dvasios, realios dvasios, bus taip arti, kol jos apgautų pačius Išrinktuosius, kaip jos darbavosi viena šalia kitos paskutinėse dienose. Ar Jėzus tai pasakė? Jis pasakė.

¹⁵⁰ Taigi, žiūrėkite, draugai, aš nupiešiu jums nedidelį paveikslą. Aš noriu, kad jūs tiesiog minutėlę pažvelgtumėte čia. Ir skirkite man visą savo dėmesį, kadangi aš ruošiuosi jums pateikti palyginimą, ir tuomet jūs pamatysite tai.

¹⁵¹ Taigi, ten „*Skaitytojo Santraukoje*“ buvo parašyta: Aš stovėjau ten, mes turėjome dvidešimt septynis šimtus žmonių, laukiančių, kad už juos pasimelstų, stovėjo ten. Jūs skaitėte šį straipsnį. Ir iš Kanados atvyko žmogus, ir jis turėjo berniuką, kuris lankėsi „Mayos“ ir pas „Džoną Hopkins“, rimta smegenų liga, kuri štai *taip* susuko jo rankutes, ir štai taip vilko savo kojas. Ir jie pasakė: „Niekio negalima padaryti, netgi jokios operacijos“.

¹⁵² Taigi jis parsivežė jį atgal į Kanadą. Jis pasakė: „Aš dar nesu visiškai sumuštas“. Jūs turite lapkričio „*Skaitytojo Santraukos*“ numerį, ir jis vadinasi „*Donny Morton Stebuklas*“. Ir—ir ten pasakyta, kad, tenai, kad—kad tas vyras pasakė: „Aš dar nesu visiškai sumuštas, kadangi aš pažiūstu tikėjimo išgydytoją, vardu Viljamas Branhamas, kuris padarė taip, kad du mano draugai, kurie buvo kurčėnyliai, pradėjo kalbėti ir girdėti“.

¹⁵³ Ir jie paskambino, kad galėtų sužinoti, kur aš esu, dar buvau Amerikoje. Ir aš buvau Kosta-Mesa, Kalifornijoje. Ir tai straipsnis, kai jūs skaitote jį, būkite pasiruošę pravirkti. Tai tiesiog sudaužys jums širdį. Kaip jis skynėsi kelią su šiuo vaikučiu per sniego pusnis ir visa kita! Jis pasakė: „Būk atsargus, Donny“. Pasakė: „Taigi, mes dar nesame nugalėti“. Ir berniukas vos galėjo nusišypsoti, jis taip kentėjo. Pasakė: „Mes nesame nugalėti, mes eisime prašyti Dievo. Mes eisime pas Dievo pranašą ir paprašysime jo“.

¹⁵⁴ Taigi jie skynėsi kelią per sniegą. Ir pagaliau jie ten nuvyko, ir motina keliavo su jais, ir jie neturėjo pakankamai pinigų, kad skristi lėktuvu, todėl jie išsiuntė motiną atgal. Ir berniukui su tėvu teko važiuoti autobusu, ir kaip jie nuvažiavo visą šį kelią nuo Vinipego, Kanados, į Costa-Mesa, Kalifornijoje. Ir jie nuvyko ten, palaužti, ir tėvas pasakoja apie tai, kaip jam teko keisti vystyklus berniukui, maždaug septynerių ar aštuonerių metų, tiesiog visiškai bejėgis. Ir kaip jis...neturėjo galimybės

nei pavalgyti, nieko, ir pasakė, kad jo berniukas galėjo tiktai girdėti jo kalbą. Ir atsakyti jam jis galėjo tiktai akimis, kad jis—jis bandė nusišypsoti, žinote. Ir žinojo, kad jis. . . Jis pasakojo jam apie įvairius vaizdus, kuriuos matė Amerikoje.

¹⁵⁵ Ir kai jie atvyko ten, į Kaliforniją, jie paklausė kelionės pagalbininko, ko jis atvyko pamatyti. Jis atsakė: „Atvykote pamatyti Dievišką ką?“ Ir didelis klausimo ženklas.

¹⁵⁶ Žinoma, galite sau įsivaizduoti, ką apie tai pasakė Amerika, suprantate. Matote, tai mes, matote: „Mes tokie protingi! Mes viską žinome, žinote, ir nereikia mums nieko sakyti. Mes visa tai turime užrašyta“. Suprantate?

¹⁵⁷ Taigi, tuomet, taigi, „Dievišką ką? Nukeliavo visą kelią iš Vinipego, Kanados?“ Na, jie manė, kad tai siaubinga.

¹⁵⁸ Šiaip ar taip, šis laikraštis davė mašiną ir jį ten nuvežė. Ir jis pasakė, kad kai jie pateko į eilę, kur ten buvo, pasakė, kad dvidešimt septyni šimtai žmonių laukė, kol už juos bus pasimelsta. Bet pasakė, kad kai jie pamatė tą deformuotą mažą berniuką, ir tą vargšą tėtį su kepure ant galvos, nudriskusiu paltu, pasakė, kad visi tiesiog pasitraukė į šalį ir užleido jam vietą. Kai jis pasiekė pakylą. . .

¹⁵⁹ Pasikeisti maldos kortele prieštarauja taisyklėms. kažkas turi ateiti į susirinkimą ir gauti kortelę dėl savęs. Jeigu jūs kada nors būsite pagautas eilėje, pasikeitęs su kažkuo maldos kortele, bus atsisakyta priimti maldos kortelę. Suprantate? Nes jūs turite ateiti, išklausti nurodymus ir žinoti, kaip ją gauti. Tai priklauso nuo jūsų. Jūs negalite jos gauti už kitą žmogų. Jūs turite pats ateiti jos pasiimti, kad išgirstumėte. Viena didi asmenybė pasakė: „Jeigu. . . Na, aš nelabai tuo tikiu. Bet, galbūt, jeigu Jis išgydys mane, aš. . .“ Suprantate? Ir tada tai sukelia sambrūzdį prie pakilos, taigi jie pasirenka dar iki jiems ateinant iki ten.

¹⁶⁰ Taigi, kai berniukas ėjo, ar tėvas ėjo prie pakilos, priekyje žmonių, Bilis paprašė jo maldos kortelės. Jis jos neturėjo. Pasakė: „Tuomet aš apgailestauju, pone“. Pasakė: „Jums teks palaukti“.

¹⁶¹ Jis atsakė: „Gerai“. Pasakė: „Aš palauksiu“. Pasakė: „Tuomet aš užimsiu eilę, kaip ir kiti“. Pasakė: „Aš nežinojau, kad turiu tai padaryti“.

¹⁶² Ir aš kalbėjau su kažkuo, atsitiktinai aš išgirdau tai. Aš pamačiau, kaip tas tėvas nueina, ir aš paklausiau: „Kame reikalas?“

Jis atsakė: „Jis neturėjo maldos kortelės“.

Ir kažkas pasakė man: „Sugražink jį“.

¹⁶³ Taigi aš pasakiau: „Atveskite jį čia“. Ir tėvas priėjo, ašaros riedėjo, jo veidui reikėjo skutimosi. Ir jis—jis priėjo, ir tai ką pasakė „*Skaitytojo Santraukos*“. Suprantate? Aš nieko neklausinėjau, tik pažvelgiau tiesiai vaikučiumi į veidą, pasakiau

vaikučiui, iš kur jis yra, kad jis buvo Mayo klinikoje ir visa, kas buvo su juo, kaip jis serga, ir viską.

164 Ir taigi, tėvas ėmė verkti ir ruošėsi nueiti. Ir pasakyta, kad jis buvo beneuinantis nuo pakilos, ir pasisukęs jis pasakė: „Tai tiesa, pone“. Jis paklausė: „Bet ar gyvens mano vaikutis?“

165 Aš atsakiau: „Šito aš negaliu pasakyti“. Aš pasakiau: „Minutėlė“. Aš pamačiau, kaip pasirodė regėjimas. Aš pasakiau: „Jūs nenorėsite tuo tikėti, kadangi „Mayo“ ir „Hopkins“ abeji pasakė, kad šios smegenų operacijos atlikti negali, bet aš pasakysiu, ką jūs padarykite. Jūs, rytoj, tiesiog toliau keliaukite su šiuo vaiku. Per artimiausias tris dienas gatvėje jūs sutiksime tamsiaplaukę moterį, ir ta moteris paklaus jusų, kas nutiko tam vaikui. Ir tuomet ji papasakos jums apie vieną užmiesčio gydytoją, kuris gali atlikti tą operaciją, ir jūs nenorėsite tuo tikėti, nes „Mayo“ atsisakė ir pasakė: „Šito padaryti neįmanoma“. Bet tai vienintelė galimybė, kurią turi jūsų vaikutis, per Dievo jėgą, Dievo malonę ir šią operaciją. Taigi, jeigu jūs tikite manimi, esant Jo pranašu, eikite ir padarykite, ką aš jums pasakiau“. Panašiai kaip Ezekijui pridėjo figas, ir taip toliau.

Jis pasakė, jis pasisuko ir tarė: „Ačiū“. Nuėjo.

166 Praėjo dvi dienos ar daugiau, ir vieną dieną jis ėjo gatve, ir prie jo priėjo moteris, paklausė: „Kas nutiko jūsų vaikučiui?“

167 Atsakė: „Jam smegenų liga“. Ir jis toliau ėjo ir štai taip taip kalbėjo. Ir, na, jie—jie manė, kad tai baisiai blogai, žinote.

168 Taigi, jis pasakė, kad tiesiog po kelių minučių kažkas įvyko. Ji pasakė: „Pone, aš žinau žmogų, kuris gali atlikti šią operaciją“.

169 Jis atsakė: „Ponia, pažvelkite, „Mayo Broliai“ atsisakė ir pasakė, kad to negalima padaryti“. Pasakė: „Štai ten, už jį meldėsi žmogus, vardu brolis Branhamas“. Pasakė: „Jis pasimeldė už vaikutį“. Jis tarė: „Palaukite minutėlę! Juodaplaukė, apsirengusi pilku paltu“. Pasakė: „Tai ji“. Paklausė: „Kur tas gydytojas?“ Ir ji pasakė jam. Nuvežė jį ten, ir gydytojas atliko operaciją, vaikutis pasveiko.

170 Taigi, tai išspausdino „*Skaitytojo Santraukos*“, suprantate. Ir „Mayo Broliai“ pakvietė mane į interviu dėl šito. Pasakė: „Gerb. Branhamai, ką jūs padarėte tam vaikučiui?“

171 Aš atsakiau: „Nieko. Aš jo net nepaliečiau. Aš pasakiau tik tai, ką Dievas man liepė pasakyti. Vyras pakluso tam“.

172 Taigi, juokingiausias dalykas apie tai, kad praėjus maždaug dviem savaitėms po to, ar dviem savaitėms prieš tai, ar trims, „*Skaitytojo Santraukos*“, galbūt mėnesiui į priekį, pasirodė ponios Piper straipsnis. Taigi, ji yra tikra kerėtoja, ar mediumas. Taigi, yra tikri ir yra tie, kurie pamėgdžioja. Pas juos ta moteris nuo 1897. Dabar jai jau virš šimto metų, Niujorke, abi. . . visiškai kurčia. „*Skaitytojo Santraukos*“, paėmė. . . Aš manau, kad jis

pasirodė maždaug du mėnesius ar mėnesį prieš mano; ir jūs galite rasti jį, rudens pradžioje. Ponas Baksteris anądien turėjo jį čia. Jeigu aš būčiau apie tai pagalvojęs, aš būčiau jį turėjęs. . . arba būčiau žinojęs, kad aš kalbėsiu apie tai, aš—aš būčiau turėjęs jį su savimi. Aš galiu jums jį gauti. Ir ten maždaug apie dvylika ar keturiolika puslapių. Ji buvo tiesiog paprasta namų šeimininkė. Ir vieną dieną ją pateko į transą, būdama kančiose, ir pradėjo kalbėtis su mirusiaisiais. Ir jie tą moterį vežiojo po visą pasaulį, visur. Jie nuvežė ją į Angliją. Ją netgi perrengdavo, daug kartų, ir žiūrėjo ar nėra padaryta kokios neatsargios klaidos ir panašiai, ir nuvyko ten ir vienas persirengė, su kauke ant veido, graikas, ir vaidino tarsi jis anglas. Ir ji viską jam papasakojo apie tai. Ir jis—jis—jis norėjo iškvieisti vieną iš mirusių savo kolegų.

¹⁷³ Taigi, vienintelis dalykas, kurį ji . . . Visame pasaulyje, ir štai „*Skaitytojo Santraukos*“, buvo pasakyta, čia prieš kelis vakarus ar prieš kelis mėnesius buvo atskleistas vienas iš tų dalykų. Vyras turėjo pabučiuoti vaiduoklišką savo motinos ranką, o kitą dieną policijos teisme buvo įrodyta, kad jis pabučiavo tik sūrio audinio gabalėlį. Daugybė žmonių apsimetinėja mediumais! Tai tiesiog seni skaitovai, sėdintys skersgatviuose, kurie iš viso ne mediumai. Tai ne kas kitas kaip netikri pamėgdžiotojai. Tačiau yra tikras mediumas.

¹⁷⁴ Ir mes, religingi žmonės, mes turime daugybę pamėgdžiotųjų, iš abiejų pusių. Dabar, keletą minučių pabūkite ramūs.

¹⁷⁵ Taigi, atkreipkite dėmesį, kad ponias Piper yra tikras mediumas. Ir žurnale pasakyta: „Čia yra vienas dalykas, dėl kurio galime būti užtikrinti, kad, kai žmogus miršta, jis nėra miręs. Jis kažkur gyvena, nes ta moteris iškviečia jį dvasiā ir kalbasi su žmonėmis“.

¹⁷⁶ „Taigi, ką ji daro, broli Branhamai? Ar jūs tikite tuo?“ Taip, pone. Biblija taip sako, štai kodėl aš tikiu tuo. Ir ji yra iš šėtono. Spiritizmas - tai šėtono triukas. Taigi, atkreipkite dėmesį, dabar stebėkite jus abu.

¹⁷⁷ Ir tuomet jūs turėtumėte pamatyti, mano adresu siunčiamus laiškus, kai po jos straipsnio pasirodė mano. Argi ne keista, kad tiesiog prieš pat laiko pabaigą Dievas pasakė šiuos dalykus? Ir „*Skaitytojo Santraukos*“ išleido tai visomis kalbomis, kurios po dangumi. Suprantate? Atkreipkite dėmesį, argi ne keista, kad jie pasirodė vienas po kito?

¹⁷⁸ Štai ateina laišakai, kuriuose sakoma: „Broli Branhamai, tai įrodo, kad jūs esate ne kas kitas kaip mediumas“. Sakoma: „Tai įrodo. Pažvelkite čia, jūs pasakėte tai moteriai, kur ji ras. . . Pažvelkite į šią moterį?“

¹⁷⁹ Aš pasakiau: „Palaukite minutėlę“. Aš turiu oficialų laišką, (atleiskite), kad išsiųsčiau žmonėms. Aš pasakiau: „Kaip mažai jūs žinote, pamokslininkai“. Aš tariau: „Vietoj to, kad krikštytumėte savo kūną, jums reikia pakrikštyti savo

smegenis“. Teisingai. „Jūs nesustojate, kad pagalvotumėte apie dalykus. Jūs nebandote apgalvoti“.

¹⁸⁰ Lygiai tokiu pat būdu jie elgėsi ir tomis dienomis. Jie matė Jėzų. Jie žinojo, kad Jis gali. . . Jis žinojo jų širdžių paslaptis. Jis žinojo, ką jie taip darys. Ir jie sake: „Jis yra demonų vadas. Jis yra Belzebubas, geriausias pasaulyje aiškiaregys“. Jie nestabtelėjo, kad pabandytų išsiaiškinti, kad pamatytų, jog tai buvo Dievo Sūnus. Jie nebuvo pakankamai dvasingi, kad tai sužinotų. Štai ir viskas, jie perskaitė tai. Žinoma, Jėzus turėjo ateiti į Jeruzalę, jodamas ant mulo ir taip toliau, bet jie žvelgė į antrąjį Ateįimą.

¹⁸¹ Ir tas pats šiandien! Jie žiūri paviršutiniškai į tikrąjį dalyką. Aleliuja! Teisingai. Aš žinau, kad Dievas yra čia, šią popietę, ir aš žinau, kad aš atimu daug jūsų laiko, bet jūs turi tai pamatyti, drauge. Jeigu aš jūsų daugiau niekada nematysiu, jūs turite žinoti, kas yra demonai, jūs turite žinoti, kas yra Tiesa, o kur paklydimas. Ir tai taip arti, jūs turite atskirti tą dalyką.

¹⁸² Dabar atminkite, tai nebus ten, kažkas ten toli *šioje* pusėje, kaip fariziejai, ar kažkas ten toli *anoje* pusėje. Tai tiesiai čia, prie durų, visai šalia to. Stebėkite tai. Taigi, jeigu aš paimečiau. . .

¹⁸³ Paimkime tuos du atvejus. Jeigu aš paimečiau ir duočiau jums dolerį, taigi, jeigu aš duočiau jums netikrą dolerį. Mes pasinaudosime palyginimu, kad jūs galėtumėte tai pamatyti. Pirmas dalykas, kurį jūs padarytumėte, jeigu jūs esate protingas žmogus, jeigu jūs paimsite dolerį ir apžiūrėsite jį, pirmas dalykas, jūs pačiupinėsite jį ir pažiūrėsite, iš ko jis padarytas. Teisingai? Jūs pažiūrėsite, iš ko jis padarytas. Jūs pažiūrėsite į jo vertę. Tikras doleris yra pagamintas ne iš popieriaus, tai yra dalis popieriaus ir šilko, suprantate. Ir pirmas dalykas, jūs turėsite pažiūrėti į jo vertę. Tai pirmas požymis.

¹⁸⁴ Ir dabar paimkime ją į *šią* pusę; ir paimkime Viešpatį į *šią* pusę, kuris turi reikalų su mumis.

¹⁸⁵ Dabar pažiūrėkite, pirmas dalykas, kurį jūs turite pastebėti, viskas. . . Pažiūrėkite savo straipsnį. Per penkiasdešimt metų, jos žyniavimo ir mirusiųjų dvasių iššaukimo, ji nė karto neužsiminė apie Dievą, Kristų, Dievišką išgydymą, išlaisvinimą, Teismą, nieko. Tame nieko nėra, išskyrus žaidimą ir kvailystes.

¹⁸⁶ Bet iš šios pusės, tai nuolatos Dievas, Teismas, Jėzaus Ateįimas, Dieviškas išgydymas, Dievo Jėga, išlaisvinimas. Pažvelkite, kokia vertė šito. Jūs nematote ateities spėjėjų ir kerėtojų pamokslaujančių Evangeliją. Kas nutiko žmonėms? Tai bent! Atkreipkite dėmesį!

¹⁸⁷ Ir tikrasis dalykas, kurį reikia padaryti, jeigu jūs norite sužinoti, ar tai tikras doleris, ar ne, jei jis labai panašus į jį, tai nurašyti numerius ir nusiusti į pinigų dirbtuvę. Ir jeigu yra numeriai, kurie atitinka tam, tai už jų stovi sidabrinis doleris. Teisingai?

188 Na, tuomet, broli, paimekite tai, ką ji padarė, ir kreipkitės į Bibliją, jūs surasite, kad tai Endoro kerėtoja.

189 Ir jūs paimekite tai, kas čia, jūs rasite tai ten, tai yra šioje Knygoje čia, Pinigų Dirbtuvėje, „Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Žinoma, tas pats Jo darbas! Jis nesileido su žmonėmis į kvailystes ir nesąmones. Tai buvo dėl kažko gero, kažkam padėti, atvesti juos pas Dievą. Amen! Aš ne save patvirtinu žodžiu „amen“, bet *amen* reiškia „tebūnie taip“. Ir aš. . . Aš tikiu Tuo. Aš žinau, kad Tai yra Tiesa.

190 Taigi, atkreipkite dėmesį, štai taip. Dabar, paskubėkime, nes aš nenoriu jūsų ilgiau užlaikyti.

191 Štai, leiskite pateikti nedidelį paveikslą, nedidelį abstraktų paveikslą. Čia yra upelis, tekantis tiesiai čia, tiesiai *šiuo* keliu, tekantis per gyvenimą. Dabar žiūrėkite. Tai kanalas. Dabar skirkite man visą savo dėmesį, kad jūs nepraleistumėte šito. Teka tiesiog štai *taip*. Taigi, čia šiame mažame kanale gyvena mirtingosios būtybės, jūs ir aš. Taigi, ten, pažvelkime kas tai yra. Tai daugybė kvailybių ir viso kito, bet laikas nuo laiko jūs pamatysite šviesą. Jūs matote tamsą ir gatves, tai linksmybės ir lengvabūdiškas elgesys, šėtonas pagauna žmones. O, jie gražiai apsirengę, tai bent, ir labai kultūringi, kokie tik gali būti, nugludinti mokslininkai, bet tebėra šėtonas. Bet ten yra ir iš naujo gimusieji.

192 Taigi, tie žmonės šiame kanale, yra įtakojami iš dviejų skirtingų pusių. Taigi, šioje pusėje, einančioje į *šią* pusę - yra trejybė. Ir šioje pusėje, einančioje į *šią* pusę - yra trejybė.

193 Dabar, kai, pirmoji vieta, *šioje* pusėje, yra *neteisiųjų* sielos, kai žmogus miršta, jis patenka į vietą, laukdamas teismo. Jėzus nuėjo ir pamokslavo toms sieloms, kurios buvo ten įkalintos. Sekanti - yra demonai. Sekanti, tai šėtonas pragare. Einant aukštyn, pirma, taigi, ten jie yra dvasios, mirusiųjų dvasios, kurie niekada neatgailavo. Jie laukia Teismo. Vienintelis dalykas, kurį jie žino, yra kvailybė ir tai, ką jie padarė.

194 Taigi, čia viršuje, šie krikščionys yra po įtaka iš Aukštybių. Tai palyginimas. Dar aukščiau čia kita Dvasia, Šventoji Dvasia, Žmogaus Dvasia, Jėzus Kristus. Šventoji Dvasia, Šventoji Dvasia daro poveikį Savo Bažnyčiai šioje mirtingųjų karalystėje.

195 Šėtonas, su *šiomis* dvasiomis, daro poveikį žmogui. Taigi, žiūrėkite, sekantis - yra Angelai. Dar sekantis - Dievas. Taigi, kiekvienas mirtingasis čia, yra įtakojamas vieno iš šių pasaulių. Jūs suprantate, ką aš turiu omenyje?

196 Taigi, ką padarė ši moteris, ji prasimušė į tą sferą. Ir ji kalbasi su tais demonų apsėtais žmonėmis, kurie pradžioje buvo, puolusių angelų dvasioms, kurie neatgailavo dar ten, pradžioje, ir leido, kad jų esybę užvaldytų. Ir jie laukia Teismo.

¹⁹⁷ Ir štai čia *šie* yra įtakojami ir gimę iš naujo iš Dievo Dvasios. Ir šėtonas turi savo pranašus, o Dievas turi Savo. Suprantate, ką aš noriu omenyje? Tai yra įtaka, štai taip. Stabtelėkite ir atskirkite tai. Jėzus, kada Jis buvo čia, žemėje. . .

¹⁹⁸ Taigi, šiandien, jis negali patekti į tą sferą ir paimiti iš jos teisų žmogų. Jis negalėtų to padaryti, kadangi teisiųjų jau nėra ten, kur jie buvo, Rojuje. Ne, pone. Su Rojumi buvo baigta, kai Jėzaus Kraujas patraukė jį. Pažvelkite čia. Tai bent!

¹⁹⁹ Jei aš tik galėčiau pagalvoti apie tai, kaip tas Jėzus, kai Jis mirė, Jis nuėjo ir pamokslavo sieloms, kurios buvo kalėjime. Jis mirė, nusidėjęs, nežinodamas nuodėmės, tačiau mūsų nuodėmė buvo ant Jo. Ir Dievas, už Jo nuodėmės, pasiuntė Jį į pragarą. Biblijoje sakoma: „Jis nuėjo ir pamokslavo sieloms“.

²⁰⁰ Kai kurie žmonės sako: „Broli Branhamai, aš negaliu to suprasti“. Sakė: „Jėzus prisikėlė trečią dieną. Jis mirė penktadienio popietę ir prisikėlė sekmadienio rytą, na, Jis buvo miręs tik vieną dieną“.

²⁰¹ Jis pasakė: „Šio laiko bėgyje“, nes Jis turėjo vieną Rašto vietą Biblijoje, kuria Jis galėjo pasiremti. Nes, Dovydas, žmogus, kuris vėliau atkrito, bet buvo išgelbėtas, bet Dievo įkvėptas pranašas pasakė: „Aš nepaliksiu Jo sielos pragare ir neleisiu Savo Šventajam matyti sugedimo“. Ir jis žinojo, trys dienos ir naktys, ir tas kūnas pradės irti. Bet Dievas pasakė pranašui: „Jis nematys sugedimo“ . . . ? . . . [Tuščia vieta juostoje—Red.]

Aleliuja! Jis priėmė Dievo Žodį. Kiekvieną kartą Jis nugalėdavo Juo šėtoną. Dievo Žodžiu Jis nugalėjo mirtį. Aleliuja! Jis nugalėjo mirtį. Ir kai jie nužudė Jį, ir Jis mirė, nusidėjęs, mano nuodėmės ir jūsų nuodėmės buvo ant Jo, Jis nusileido, Aš galiu matyti, kaip Jis beldžiasi ten į tas duris.

Ir tos pražuvusios sielos išėjo ir paklausė: „Na, kas Tu?“

²⁰² Jis tarė: „Kodėl jūs neklausėte Enocho? Kodėl jūs neklausėte tų kitų pranašų, kurie pamokslavo?“ Jie buvo pasmerkti. „Aš esu Dievo Sūnus, kuris kartą gyvenau. Aš turiu . . . Mano Kraujas buvo pralietas. Aš atėjau jums pasakyti, kad išpildžiau, ką pranašai sakė, kad Aš padarysiu“. Tiesiai žemyn, praeina demonus, tiesiai į pragarą, atima iš šėtono mirties ir pragaro raktus, pakabino juos Sau ant šono, pradėjo kilti atgal. Aleliuja!

²⁰³ Išaušo ankstus rytas. Aleliuja! Nupieškime čia nedidelį paveikslą. Ankstų rytą, čia Rojuje, yra kita grupė. Dabar ju ten nebėra.

²⁰⁴ Taigi, jūs, didys draugai katalikai, kurie tikite šventųjų užtarimu. Jeigu jūs kalbatės su šventuoju savo bažnyčioje, tas žmogus yra nusidėjęs, jis yra pragare, ar—ar laukia ten savo teismo. Ir jeigu jis buvo šventas, jis yra Dievo šlovėje ir negali sugrižti. Teisingai. Aš galiu tai įrodyti. Jaučių

kraujas nepanaikindavo nuodėmės, bet Jėzaus Kraujas - atskyrė nuodėmes.

205 Aš galiu matyti, kaip Jėzus nueina ten, kur Rojus, ten yra senasis Abrahamas, Izaokas ir Jokūbas, ir jie ten, Samuelis ir visi likusieji iš jų ten. Aš girdžiu, kaip Jis beldžiasi į duris. [Brolis Branhamas šešis kartus beldžia į sakyklą—Red.] Amen! O, man tai patinka. Man tiesiog . . . dabar jaučiuosi savotiškai religingas. Aš matau, kaip Jis žvelgia ten. Aš galiu girdėti jį sakant: „Kas ten yra? Kas ten?“ Jis tarė: „Aš, tai kalba Abrahamas. Kas ten?“

206 „Aš esu Abrahamo Sėkla“. Amen. Aš galiu matyti, kaip Abrahamas prieina prie durų, atidaro duris. Jis tarė: „Aš esu Abrahamo Sėkla“.

Danielius pasakė: „Pažvelkite ten! Tai Akmuo, kurį aš mačiau iškirstą iš kalno“.

207 Aš galiu girdėti, kaip Ezechielis sako: „Štai Jis! Aš mačiau Jį, debesys juda, kaip dulksės po Jo kojomis, kai avinėliai . . . plojo rankomis, palikdami, ir jie visi šūkavo“. O, aš galiu matyti, kaip įvairūs ten, Rojuje, laukia Jo.

208 Aš galiu girdėti, kaip Jis sako: „Ateikite! Jeruzalėje pradeda aušti. Mes turime išeiti iš čia. Mes vykstame, kadangi jūs pasitikėjote jaučių ir ožių krauju, laukdami Mano Kraujo laiko. Bet Mano Kraujas buvo pralietas ten, Kalvarijoje. Aš esu įsikūnijęs Dievo Sūnus. Visa nuodėmės skola sumokėta. Mes išvykstame!“ Aleliuja! Šlovė Dievui!

209 Matau, kaip Abrahamas paima Sarah už rankos, ir štai jie eina, išeina! Mato 27, kai jis išėjo, aš galiu girdėti, kaip jie trumpam stabteli kažkur ten Jeruzalėje. Ir pirmas dalykas, žinote, aš matau Kajafą ir juos, stovinčius gatvėje, sakančius: „Jie sako man, kad tas vaikinai prisikėlė. Pasakyk, kas ten per vaikinai eina; tas jaunuolis, ta jauna mergina?“

210 Jau nebe seni; tai buvo Abrahamas ir Sarah. Ir jie išnyko. Jie pažvelgė: „Kažkas stebi mus“. Jie galėjo išnykti lygiai taip pat, kaip Jis praėjo kiaurai siena, tokios pat rūšies kūnas. Aleliuja! Teisingai. Štai visi senų laikų pranašai ir jie, vaikšto aplinkui, apžiūrinėja miestą.

211 Ir Jėzus nuvedė tiesiai į viršų, ar virš žvaigždžių, mėnulio, debesų, ir išvedė belaisvius iš nelaisvės, davė žmonėms dovanas. Jėzus šiandien sėdi Tėvo dešinėje, pakilo ten, atsisėdo, kol visi Jo priešai tapo Jo kojų pakuju.

212 Ir šiandien, mano brangus drauge krikščioni, demonai veikia iš visų pusių. Ir Dievo Dvasia juda tiesiai, iš kitos pusės, kad kiekvieną kartą pasipriešintų tam. Aleliuja! Štai taip. Laikraščiai, santraukos ir visa kita skelbia tai. Jie stebi tai. Jie negali pamatyti, kas tai yra. Kas tai? Tai ženklas to didžiojo užbaigimo, kuris gana greitai ateis, tarp Dievo ir šėtono. Stokite į Dievo pusę ir būkite teisingi savo širdyje. Amen.

213 Čia ne taip seniai aš buvau Tolede, Ohajas, turėjau susirinkimą. Aš ruošiūosi užbaigti.

214 Jūs suprantate, ką aš turiu omenyje, kalbėdamas apie demonus? Jie darbuojasi. Jie labai religingi, tiesiog religingi! O, jie kiekvieną sekmadienį eina į bažnyčią, kartoja Apaštalų Mokymą ir gieda Psalmes. O, tai bent, tokie religingi, kokie tik jie gali būti!

„Broli Branhamai, jūs norite pasakyti, kad tai tiesa?“

215 Tokio tipo dvasia nukryžiuo Jėzų Kristų ant kryžiaus. Ir Jėzus pasakė: „Jūs esate iš savo tėvo, šėtono“.

216 Taigi, kai kurie iš jų pasakė: „O, Rusija yra antikristas“. Niekada! Rusija ne antikristas. Antikristas bus toks religingas, kad apgaus pačius Išrinktuosius, jei tai bus įmanoma.

Atminkite, Dievas paima Savo žmogų, bet niekada nepaima Savo Dvasios. Šėtonas paima savo žmogų, bet niekada nepaima savo dvasios. Taigi, štai taip. Darykite kaip patinka. Aš esu atsakingas tik už Tiesą.

217 Demonai, darbuojasi! Vakar aš parodžiau juos fizinėje sferoje. Šiandien aš parodau jums dvasinėje sferoje, kur jie yra religinėje sferoje. Kur jie ten vadinami vėžiu, ir jie vadinami *tuo*, *anuo* ir *kitu*, bet aš jums įrodžiau, remdamasis Biblija, kad jie yra demonai. Taigi, štai čia, šiandien, jie vėl yra religinėje sferoje, labai religingi, labai pamaldūs.

218 Jeigu jūs, broli, imsite ir pagalvosite. Kainas, pačioje pradžioje, buvo labai religingas žmogus. Ezavas buvo labai religingas žmogus. Judas buvo labai religingas žmogus. Tai religija. Tai ne išorinis pasaulis. Tai tiesiai gretose. Stebėkite tai, demonologija! Galbūt šiek tiek vėliau, kada nors, aš galėsiu prieiti prie to šiek tiek daugiau. Mes jau užsivėlinome.

219 Nė vieno nesmerkite. Visus mylėkite. Jeigu jūs negalite mylėti iš visos savo širdies, tuomet su jumis nėra Kristaus.

220 Tolede, Ohaju, aš užėjau į nedidelį restoraną. Aš valgydavau vienoje vietoje, nedidelė vieta Dunkarde, maloni vietelė. Jie buvo labai malonūs. Tą popietę jie užsitarė, kad nueitų į sekmadieninę mokyklą. Ir kai jie užsitarė, man reikėjo pereiti į kitą gatvės pusę, į pasaulietišką seną vietelę, ir aš įėjau ten. Ir aš žinojau, kad Ohajuje lošti buvo nelegalu. Ir štai stovi policininkas, apkabinęs merginą, jo ranka kabo ant jos krūtinės, žaidžia lošimų automatu. Mūsų valstijų ir šalies įstatymas, viskas pradingo. Apgailėtina!

221 Aš pasitikiu Kristumi, aš stoviu ant tvirtos Uolos, visi kiti pagrindai - grimztantis smėlis. Nieko kito nebeliko. Tai tiesa.

222 Aš pažvelgiau atgal, ir ten buvo graži jauna mergina, tikriausiai paauglė, devyniolikos, aštuoniolikos, devyniolikos metų. Ir tai, ką jie darė, tie vaikinai už to stalo, tai buvo

siaubinga. Aš ten atsisėdau. Ir taigi, mano nuostabai, sėdžiu tiesiai ten, kur priėjo ponias ir paklausė: „Ar galiu prisėsti?“

Aš pasakiau: „Ačiū. Aš norėjau pusryčių“.

223 Ir sėdžiu ant kėdės, štai sėdasi pagyvenusios ponias, mano motinos amžiaus, penkiasdešimt penkių, penkiasdešimt aštuonių metų. Ji vilkėjo tais nepadoriais rūbais, kuriuos jos dėvi.

224 Jie tvirtina, kad tai madinga. Mokslas sako: „Jūs esate išprotėję“. Žinoma, ne. Jūs tiesiog norite parodyti savo nuogumą. Tai gėda, negarbė. Dama šito neužsivilks. Moteris taip, bet ne dama.

225 Ir tuomet, taigi tada jie... štai ji, sėdėjo ten. Jos vargšas kūnas buvo suglebęs. Pas ją buvo šviesiai violetinio tipo manikiūras, arba kaip jūs ten vadinate, ant jos lūpų. Ir tokia trumpa šukuosena, kaip pas vyrus, su pašiaušimu; kur Biblijoje pasakyta, kad tai buvo negarbė. Ir moteris, kad vyras... .

226 Biblijoje sakoma, jeigu moteris kerpa savo plaukus, tai vyras turi teisę su ja išsiskirti, kadangi ji nėra sąžininga su juo. Mums reikia atvažiuoti čia, vieną iš tų dienų, ir pamokslauti Bibliją. Pasakyta: „Jeigu ji nusikerpa plaukus, ji daro gėdą savo vyrui“. Jeigu ji yra negarbinga, ji turėtų būti išvaryta. Jūs negalite vesti kitos, bet jūs galite ją išvaryti. Fju! Vaikine, tai, tai, darosi sunkoka, aš jaučiu tai. Bet tai yra Tiesa.

227 O, anksčiau būdavo, mes turėjome tai Šventosios Dvasios sferoje, bet nuleidome užtvaras. Pagyvenęs brolis sakydavo: „Mes nuleidome užtvaras, mes nuleidome užtvaras, mes padarėme kompromisą su nuodėme. Mes nuleidome užtvaras, avys išėjo, bet kaip įėjo ožiai?“ Jūs nuleidote užtvaras. Štai kame buvo reikalas. Jūs nuleidote užtvaras, pasaulis ir bažnyčia susimaišė kartu. Lygiai kaip Moabas ir taip toliau, ir Balaamas, ir kaip jis juos sutuokė, lygiai tas pats dalykas ir šiandien. Ir bažnyčia visa užteršta, ir Sekminių laikotarpis yra Laodikėjos laikotarpis, kuris tampa drungnas, ir išspjautas iš Dievo burnos. Ir iš visos grupės Dievas iššaukia Savo likutį, pasiima Ją Namą, tai būtent taip, tiksliai, per prisikėlimą.

228 Ir štai ji ten sėdėjo, lūpų manikiūras ant viso jos veido, ir jis buvo visur štai taip. Ir štai čia toks juodas dalykas ant jos akių, ji prakaitavo, ir visa tai buvo nutekėję. Ir vargšė senutė, galbūt turėjo proanūkius. Ir ji sėdėjo ten su dviem pagyvenusiais vyrais, ir vienas iš jų aplink kaklą buvo apsisukęs didelį seną šaliką, ir tai birželyje, sėdėjo ten. Ir jis atsistojo, buvo pakankamai girtas, ir ji irgi buvo girta. Ir ji žvalgėsi aplink.

229 Aš pagalvojau: „O Dieve! Dieve, kodėl Tu tiesiog nenušluoji tai nuo žemės paviršiaus? Kodėl Tu to nepadarai? Ar mano mažoji Šaron... . Mano mažylė, mano mažoji Sara ir mano mažoji Rebeka turi augti tokioje kartoje, susidurti su tokiais štai dalykais?“ Aš pagalvojau: „Pažvelk į šiuos parkus ir visa kita,

kas vyksta“. Aš pagalvojau: „O Dieve! O, aš džiaugiuosi, kad Tu pasiėmei Šaron, jei tai buvo Tavo valia. Ar mano mažoji Rebeka ir mažoji—mažoji Sara turi užaugti štai tarp tokių dalykų?“ Kuriuose, ir žmonės vadina juos. . . dainuoja chore ir visa kita. Ir aš pagalvojau: „Argi tai ne gėda?“ Aš pagalvojau: „Dieve, kaip gali Tavo Šventas teisumas tai pakešti? Atrodytų, kad Tavo teisingas pasipiktinimas turėtų išlėkti ten ir—ir susprogdinti šią vietą“.

²³⁰ Ir aš išgirdau Viešpaties Angelą sakant: „Pasitrauk į šalį“. Aš nuėjau ten. Ir kai Jis užbaigė su manimi, aš pasijutau lyg būčiau kitu žmogumi. „Už ką tu ją smerki?“

Aš pasakiau: „Pažiūrėk į tai, kaip ji atrodo“. Ir štai ką Jis. . .

²³¹ Aš pamačiau regėjimą. Aš pamačiau pasaulį, kaip *šis*, apvalų, kitą pasaulį. Bet *šis* pasaulis *čia*, aplink jį buvo vaivorykštė, ir tai buvo Kristaus Kraujas, sulaikantis Dievo rūstybę. Jis negalėjo žiūrėti į tai, Jis—Jis tuoj pat sunaikintų tą dalyką, kadangi Jis pasakė: „Tą dieną, kurią valgysite, tą dieną jūs mirsite“. Taigi Jis taip ir padarytų.

²³² Tuomet aš štai taip galvojau. Aš pamačiau save. Nors aš šito nedariau, bet aš vis tiek buvau nusidėjėlis. Ir tuomet Jėzaus Kristaus Kraujas veikia mums kaip bamperis. Suprantate? Kad, kai aš nusidėdavau, mano nuodėmės smogdavo Jam ir Jo brangi galva suvirpėdavo, ir aš galėjau matyti kaip rieda ašaros ir teka Kraujas. „Atleisk jam, Tėve, jis nežino, ką daro“. Ir aš dar kažką dariau, ir atsitrenkdavo į Tai. „Atleisk jam, Tėve“.

²³³ Jeigu tai kada nors būtų praėję pro Jį, aš būčiau sunaikintas. Ir jeigu aš niekada neprimčiau Jo malonės, ir tą dieną, kai mano siela nueis ten - aš jau pasmerktas. Aš atmečiau. Neliko nieko kito, kaip tik teismas. Nuteistas, aš jau buvau nuteistas. Dievas pasakė: „Tą dieną, kurią valgysi, tą dieną mirsi“. Tu esi nuteistas teisingai. Šią popietę tai yra teismo vieta - tavo požiūris į Kristų.

²³⁴ Ir tuomet aš pagalvojau: „Taip, tai tiesa“. Ir aš pamačiau, vieną dieną aš atšliaužiau pas Jį. Aš pamačiau, ten gulinčią savo sena knygą, nusidėjėlis, ten joje buvo viskas. Aš pamačiau, kad tai darė mano nuodėmės, ir pasakiau: „Viešpatie, ar Tu atleisi man?“

²³⁵ Jis palietė ranka Savo šoną, paėmė šiek tiek Kraujo, užrašė tai skersai ant viršaus, ir pasakė: „Atleista“. Įmetė ją atgal į užmaršties jūrą, kad daugiau neprisimintų. Ji dingo visiems laikams! Jis pasakė: „Aš atleidžiu tau, bet tu smerki ją“.

Tai pakeitė mano mintis. Aš pasakiau: „Viešpatie, pasigailėk“.

²³⁶ Po to, kai aš išėjau iš šito, aš priėjau ir atsisedau. Aš paklausiau: „Kaip sekasi, ponias?“

Ji atsakė: „O, labas“.

237 Ir aš pasakiau: „Atleiskite man, - aš pasakiau, - aš esu Gerb. Branhamas, tarnautojas“.

Ji pasakė: „O, atsiprašau. Atsiprašau, Gerb. Branhamai“.

238 Aš pasakiau: „Ponia“. Aš papasakoju jai istoriją. Aš pasakiau: „Aš stovėjau ten, ir aš smerkiau jus, ir galvojau: „Koks siaubingas dalykas!“ Galbūt jūs turite vaikų“.

Ji atsakė: „Turiu“.

239 Aš paklausiau: „Kas lėmė, kad viskas taip blogai susiklostė?“ Ji pradėjo man pasakoti istoriją, kuri bet kam suvirpintų širdį. Aš pasakiau: „Aš—aš klausiau Dievo, kodėl Jis nenušluoja to nuo žemės. Štai, jūs čia su tais dviem girtais vyrais, ir jūs pati esate girta“. Ir aš pasakiau: „Vieną dieną. . . Tas Kraujas sulaiko nuo jūsų Dievo rūstybę. Vieną iš tų dienų jūs mirsite. Ir, tuomet, jūs—jūs dabar turite laisvos valios pasirinkimą, jūs galite atmesti arba priimti“. Aš tariu: „Bet vieną dieną jūsų siela iškeliaus ten, anapus, kur nebebus malonės. Ir jeigu jūs mirsite savo nuodėmėse, jūs jau esate pasmerkta ir keliausi į pragarą“.

240 Jūs žinote ką? Ta moteris, tiesiog tame restorane krito ant kelių. Ir mes turėjome tokį maldos susirinkimą, kokio jūs dar niekada negirdėjote savo gyvenime, ir ji atėjo pas Kristų. Kas tai buvo? Nesmerkite jų; pasakykite jiems Evangeliją. Jie apsėsti demonų; jie yra mirtingieji šioje sferoje. Jie yra įtakojami štai iš čia. Mūsų įtaka ateina iš viršaus. Pažiūrėkime, ką mes galime padaryti su savo talentais, kad laimėtume kitus Kristui.

241 Mūsų Dangiškasis Tėve, dėkojame Tau už Tavo gerumą ir malonę. Aš atsiprašau, Viešpatie; galbūt, žmonės, aš taip ilgai juos čia užlaikiau. Bet, štai taip užbaigdamas šiuos popietinius susirinkimus, aš norėjau pasakyti jiems apie „demonus“, ir aš per daug dėjau kirtį į tą pačią vietą, viename pamoksle, bet galbūt jie galės išsirinkti, čia ir ten, ir suprasti, ką aš norėjau pasakyti. Tu žinai mano širdies ketinimus, pateikiant tai.

242 Tegul žmonės, išeidami iš čia šią popietę, vyrai ir moterys stebi kiekvieną savo žingsnį, bet gyvena laimingi ir laisvi. Tegul jie žino, kad Dievas juos išgelbėjo. Ir tegul jie žvelgia į Jį, pamiršdami visus izmus ir dalykus, kurie yra aplink juos, ir gyvena ramiai, blaiviai ir Dievo baimėje. Ir tuomet, Dieve, kai Tu panorėsi juos dėl ko nors panaudoti, Tu gali kalbėti tiesiogiai su jais ir siųsti juos ten, kur Tu nori, kad jie vyktų, ar ką Tu nori, kad jie darytų. Tegul žmonės būna nuolankūs ir suranda Kristų savo širdyje. Atleisk mums, Viešpatie, mūsų nusižengimus, kiekvienam iš mūsų.

243 Ir mes žinome, kad—kad šėtonas vaikšto aplink kaip riaumojantis liūtas, prarydamas ką panori, dėvintis religines mantijas. O Dieve, šie vargšai vaikeliai, pažvelk į juos, visur. Jie yra atidengti ir parodyti žmonėms. Ir aš meldžiu Tave, Dieve, būk jiems gailėstingas, išgelbėk visus pražuvusius, išgydyk sergančius. Ir, Dieve, mes suvokiame, kad tie ligų demonai, puola

ant Tavo vaiku, kad Tu turi atpirkima, gulintī ten, kuris tuo pasirūpins. Ir visi tie demonai, kurie juos priverčia nusidēti, Tu turi atpirkima, ten, kuris pasirūpins tuo. Ir aš meldžiu, kad Tu suteiktum tai Jēzaus Vardu. Amen.

Īdomu, ar yra . . .

DEMONOLOGIJA — RELIGINĖ SFERA LIT53-0609A
(Demonology — Religious Realm)
DEMONOLOGIOS SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba antradienio popietę, 1953 m. birželio 9 d., Roberts Parko Amfiteatre, Konersvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org